CALVINIST - CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

CHRISTMAS ISSUE 1961

Juda, u zullen uw broeders loven. De schepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn.

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder, en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn Koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van de Here der heerscharen zal dit doen.

En gij zult te dien dage zeggen: Looft de HERE, roept zijn Naam aan, maakt onder de volken zijn daden bekend, vermeldt, dat zijn Naam verheven is. Psalmzingt de HERE, want Hij heeft grootse dingen gedaan; dit worde bekend op de ganse aarde.

Ook in de weg der gerichten hebben wij U verwacht, o HERE; naar Uw naam en naar Uw gedachtenis ging ons zielsverlangen uit.

Daarom verlangt de Here ernaar u genadig te zijn, en daarom zal Hij Zich verheffen om Zich over u te ontfermen, want de HERE is een God van recht; welzalig allen die op Hem wachten.

He hath remembered His mercy and His truth toward the house of Israel: All the ends of the earth have seen the Salvation of our God.

Psalm 98:3

De geboorte van Jezus Christus geschiedde aldus: Terwijl Zijn moeder Maria ondertrouwd was met Jozef, bleek zij, voordat zij gingen samenwonen, zwanger te zijn uit de Heilige Geest. Daar nu Jozef, haar man, rechtschapen was en haar niet in opspraak wilde brengen, was hij van plan in stilte van haar te scheiden. Toen die overweging bij hem opkwam, zie, een engel des Heren verscheen hem in de droom en zeide: Jozef, zoon van David, schroom niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de Heilige Geest. Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Want Hij is het, die Zijn volk zal redden van hun zonden.

En het geschiedde toen Jozef en Maria in Bethlehem waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou, en zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg.

Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was komende in de wereld. Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in Zijn Naam geloven.

DE SCHOONHEID VAN

Lucas' Kerst Evangelie

ONZE GEDACHTEN richten zich weer op het wondere gebeuren, dat elk jaar op het Kerstfeest herdacht wordt: de geboorte van Jezus Christus, Gods Zoon in Bethlehem. Als vanzelf komen daarbij de bekende verzen van Lukas 2 voor de aandacht.

Zonder twijfel behoren die eerste verzen van Lukas 2 tot de meest gelezen gedeelten van onze Bijbel. Iedereen kent die beschrijving van de tocht van Jozef en Maria op bevel van Keizer Augustus naar Bethlehem. Daarheen moesten deze mensen om beschreven te worden. En als ze daar gekomen zijn met hun tere geheim, dat zij bij zich dragen, dan wordt het Kind, dat Maria het leven schenkt, tenslotte neergelegd in een kribbe, omdat ze nergens anders plaats hebben kunnen vinden. En daarna, weerklinkt het engelenlied in de velden van Efrata: Ere zij God! en de herders, die het horen, haasten zich naar de stal om het wonder: God in het vlees, te mogen aanschouwen.

Hoeveel dichters hebben zich niet gedrongen gevoeld om in prachtige verzen uit te beelden, wat er bij hen opkwam, toen zij het Kerstverhaal van Lukas overdachten. Ik denk aan een vers van W. A. P. Smit in "Feesten van het jaar:

De oude stal was kil en vocht
En angstig in lantarenschijn —
Maria, na de lange tocht
Was bleek van moeheid en van pijn.

Zij rustte op het harde stro
En droeg een glimlach wonderbaar
En merkte Jozefs liefde noo,
Onhandig zorgend over haar.

En wie wordt niet mee ontroerd als hij Willem de Mérode hoort zingen over de herders in Efrata's velden:

De heemlen deinden licht en luid
En 't drong hun zinnen huivrend in:
God, die zich in het vlees besluit,
Neemt heden een begin.

De nacht stond donker om hen heen,
Toen zei er één, met schorre stem,
En allen rezen: 'k hoor geween!
En ging naar Bethlehem.

Zij vonden Jozef tranenblind
Maria afgemat van smart,
Toen koosden zij en kusten 't Kind
Met handen ruw en lippen hard.

Deze verzen zouden met vele andere uit alle eeuwen der christelijke jaartelling te vermeerderen zijn.

En zoals de dichters hun verzen geschreven hebben, zo hebben de schilders hun kunstwerken voortgebracht als zij de geboorte van Jezus Christus zich indachten. De tijdschriften prijzen zich gelukkig hun abonnees in het kerstnummer van hun blad een geslaagde reproductie van een middeleeuws of modern schilderij, met een voorstelling ontleend aan Lukas 2, te kunnen aanbieden.

Niet alleen echter is veel schoons ontbloeid door de overpeinzing van dit Bijbelgedeelte, en is het de moeite waard daaraan altijd weer aandacht te schenken, en zich daardoor te laten ontroeren, ook het Kerstverhaal zelf is in de tekening van de evangelist van een bijzondere schoonheid.

Lukas, de schrijver van deze verzen heeft voor een schitterende omlijsting gezorgd en heeft zijn verhaal zo opgebouwd, dat het door de prachtige orde een prediking op zichzelf is geworden.

De indeling der hoofdstukken is min of meer een belemmering om die schoonheid te zien. Nu is die indeling betrekkelijk willekeurig. Zoals bekend werd ze voor het eerst in de Latijnse vertalingen toegepast en vervolgens bij het bewerken van de Griekse handschriften overgenomen.

In de oudste handschriften is een dergelijke indeling van een bepaald Bijbelboek in een aantal hoofdstukken van kleiner of groter lengte echter niet te vinden. In de handschriften loopt de tekst aan één stuk door, zonder enige onderbreking. De indeling in hoofdstukken heeft met de verdeling, die de auteur zelf op het oog had, dus weinig of niets te maken. Wij zullen daarom goed doen in dit geval de eerste hoofdstukken als één geheel achter elkaar te lezen om de bedoeling van de schrijver te mogen verstaan.

Vertellen is een grote kunst. Het is heel moeilijk een gebeurtenis goed weer te geven. Wie de gave van het goed vertellen bezit, heeft iemand eens gezegd, is een kunstenaar en een profeet tegelijk.

Onder deze begenadigden moet Lukas gerangschikt worden. Deze evangelist bewaart onder de drijving van de Heilige Geest en met waarachtig kunstenaarsschap het juiste evenwicht.

Na enige inleidende verzen, begint Lukas te vertellen van de komst van de engel Gabriel in het heilige van de tempel om aan Zacharias mede te delen, dat deze laatste op hoge leeftijd nog de vader van een zoon zal worden. En het eerste hoofdstuk van het evangelie zegt ons dan verder breedvoerig hoe de geboorte van Johannes heeft plaats gevonden, en hoe deze geboorte omringd is door vreemde gebeurtenissen. Als Lukas ons dan ook laat weten, dat al deze dingen tijdenlang besproken zijn, en dat de bewoners van het bergland van Judea zich afgevraagd hebben: Wat zal er van dit kind worden? (Lukas 1:65, 66) dan kunnen we ons dat heel goed voorstellen.

De aandacht is allerwege gericht op het kind van de oude priester en zijn vrouw Elizabeth. Met belangstelling moet de ontwikkeling van dit kind gevolgd worden. Zo wonderlijk als de geboorte was, zo zal misschien ook de verdere levensloop van deze jongen zijn: hij zal wellicht gevierd worden en straks een schitterende carrière maken!

En dan is het in één keer uit! Met een forse streek zet Lukas een streep onder de beschrijving van de jeugd van Johannes de Doper. Hij plaatst dat leven niet in het middelpunt van een brede beschrijving. Hij geeft slechts één vers over een periode van dertig jaar: het kind groeide op en werd gesterkt in de Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de dag, dat hij zich aan Israel vertonen zou (Lukas 1:80).

Deze wijze van beschrijven keert later nog eens terug. In Lukas 3 vat de evangelist de draad weer op en schrijft hij over het optreden van deze profeet in de woestijn, over zijn prediking, over de mannen en vrouwen, die van heinde en ver tot hem komen, over de doop.

Weer groeit de spanning. Weer groeit er verbazing over het optreden van deze man. Er wordt over hem gesproken door de officiële volksleiders en door de eenvoudigen. Doch dan volgt als in één adem de vermelding van Johannes' gevangenneming. Opnieuw wordt de beschrijving van Johannes' woorden en werken dus plotseling afgesloten.

Waarom doet Lukas dit? De evangelist wil niet optekenen al wat wetenswaardig is, en al wat nieuwsgierige mensen wel eens graag zouden willen horen. Hij schrijft daarom slechts zoveel over Johannes de Doper als nodig is om zijn verhouding te bepalen tot Jezus Christus, om Wien het toch in het evangelie gaat. Niet Johannes is voor Lukas de belangrijkste persoon, hoewel het begin van zijn boek dit wellicht doet vermoeden, maar Jezus Christus, de van God gegeven Zaligmaker. Lukas wil geen biografieën schrijven, maar evangelie.

Tegen deze achtergrond van het leven van Johannes de Doper tekent Lukas nu de geboorte van Jezus Christus. Zodra de komst van de Doper is aangekondigd, gaat hij schrijven over de aankondiging van de geboorte van de Zaligmaker. En zodra de geboorte van Johannes heeft plaats gevonden, gaat hij over op de geboorte van Jezus Christus. Om Hem gaat het. Voor Hem scheuren de hemelen vaneen en zingen de engelen. Voor Hem komen aarde en hemel in beweging. Voor Hem komen de herders om te knielen en te aanbidden.

Alleen in het geloof heeft Lukas zo kunnen schrijven. De vraag, wat het belangrijkste is, hangt af van iemands kijk op de dingen. De vraag is dus, of iemand zich als een gelovige dan wel als een ongelovige zet aan het schrijven van de Kerstgeschiedenis.

Had Lukas niet geloofd in Jezus als de Christus, hij zou allicht zijn geschiedschrijving heel anders hebben opgezet en uitgewerkt. Hij zou stellig meer aandacht hebben besteed aan het leven van Johannes, dat immers vol van grootse dramatiek moet zijn geweest. Nu Lukas zich echter heeft gebogen voor Gods Zoon, weet hij, dat het leven van Johannes alleen maar betekenis heeft voor zover het de levensarbeid van Jezus Christus beter in het licht stelt.

Nu verstaan wij iets meer van de diepe zin van het woord, waarmee Johannes zich richt tot de menigte: "Ik doop u met water, doch Hij komt, die sterker is dan ik. Wiens schoenriem ik niet waardig ben los te maken. Die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur. De wan is in Zijn hand om Zijn dorsvloer te doorzuiveren en het graan in Zijn schuur bijeen te brengen, maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusbaar vuur (Lukas 3:16, 17).

Johannes wijst heen naar de Christus, opdat wij zouden geloven.

Dat is de ware schoonheid van Kerstfeest — opdat wij zouden geloven. En dus is dit ook de ware schoonheid van ons leven.

H. H. M.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
ABC AUDITED PAID CIRCULATION
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Ik heb zo vaak reeds Kerstfeest mogen vieren,
't Verhaal is nu al zoveel keer verteld,
Dat het, dacht ik, geen lering meer kon brengen;
De teksten zijn mij allen voorgespeld.

En daarom kan ik, dacht ik, U wel vinden.
Een ster of engel is niet nodig meer.
Zelfs and'ren zou'k de wegen kunnen wijzen,
Die leiden tot de krib van onze Heer.

Totdat ik moe, verslagen op moest geven . . .
Vergeefs zocht ik een weg van U naar mij.
O God, erbarm U, wil ons Kerstfeest geven,
Waarin ik wacht op U, op U! Kom Gij!

"En men noemt Zijn naam Wonderlijk"

EEN VERHAAL VOOR DE ADVENTSWEKEN

door Tini Van Ameyde

Met een woedend gegrom plant Fred Wassink opnieuw zijn voet op de remmen van zijn oude Chevrolet. Hopeloos! Als je hier op Prince Avenue één verkeerslicht tegen hebt, dan kun je er een lelijk woord op zeggen, dat ze allemaal op rood springen net als jij komt aanrijden! Prachtig geregeld hebben ze dat . . . Zijn geestig mager gezicht, dat zelfs midden in de winter nog diepbruin is, drukt maar al te duidelijk uit, hoe hij erover denkt.

Nu hangt hij wat ineengedoken over het stuurwiel, zijn donkere ogen broedend naar de koplampen van de tegenliggers. Wat een miserabele avond, guur, met af en toe een sneeuwvlaag, echt Decemberweer! Wel verhip, is dat licht nu nog niet groen? Als dat zo doorgaat, dan komt hij nog te laat bij die kerel . . . slaat hij dán even een prachtfiguur!

Ha! Vooruit schiet de wagen weer en Fred gaat, zo gauw hij kan, binnendoor om de volgende rode lichten mis te rijden. Hij steekt met geroutineerde gebaren een sigaret op, terwijl zijn aandacht houdend bij het spaarzame verkeer en het gladde oppervlak van de rijweg. Dit lukt hem echter niet helemaal, want het komende gesprek met de onbekende Huizinga spookt onophoudelijk door zijn achterhoofd. Zal het worden, wat hij zo hoopt? Vandaag is het op de kop af vier weken geleden, dat hij zonder werk gekomen is en hij bekent zichzelf eerlijk al schoon genoeg te hebben van het zoeken en vragen, dag na dag.

Hoe had Rev. Ravensbergen het door de telefoon gezegd? "Er is daar iemand ernstig ziek geworden, Wassink . . . mijn collega in West belde vanmiddag of ik soms iemand wist . . . heb toen maar gelijk een afspraak met Mr. Huizinga gemaakt, je wordt om half negen verwacht . . . het beste ermee!" En de zegen, jongen, zou zijn vader zeggen. Nu, die heeft hij wel nodig, want het zit hem de laatste tijd zwaar tegen. Hij vraagt niet veel meer in Canada, maar zelfs een spaarduitje bij zijn terugkeer naar het kleine Holland is blijkbaar niet voor hem weggelegd . . .

Het had allemaal zo verstandig opgezet geleken in October, toen Ireen en de kinderen teruggingen. Hij zou nog een paar maanden alleen achterblijven om de meubelen te verkopen en de bankrekening wat op te kweken. Ja, van dat afscheid was hij beroerd geweest . . . Nog, wanneer hij denkt aan het vreselijke ogenblik, dat het vliegtuig zich in de lucht verhief met heel zijn liefdeschat aan boord, moet hij zijn kaken op elkaar klemmen. Duizendmaal had hij, in zijn op hol geslagen fantasie, de ranke vogel naar beneden zien storten . . . Gelukkig, de marteling der onzekerheid had niet lang geduurd.

Daarna had hij zijn intrek bij kennissen genomen en zijn inboedel voor een appel en een ei van de hand gedaan. Achteraf maar goed, dat Ireen niet had gezien wat een schijntje hij beurde voor haar keurig onderhouden spulletjes . . . Het enige, dat hij nu nog bezit, is de trouwe Chev, waarvan ze samen twee jaar zo'n plezier gehad hebben. Daar krijgt hij ook niet meer dan een paar honderd dollar voor. Mag hij zijn handen dichtknijpen . . .

In een liefkozing gaan zijn ogen over het verlichte dashboard. "Ik zal je nog vaak missen in Holland, ouwe jongen!" mompelde hij en betrapt zichzelf in het volgende ogenblik met een bittere grijns. Zó ver is het al met hem gekomen, dat hij harop tegen de dingen praat! Het is niet goed, dat de mens alleen zij . . . nee, zeker niet, wanneer je een vrouw hebt als Ireen die van je gescheiden is door een oceaan en een werelddeel! O, laat het in vredesnaam wat worden vanavond, want anders houdt hij het vast niet langer uit en gaat hij nog voor Kerstmis terug!

Zijn blik dwaalt nu langs de nummerborden van de villa-achtige huizen in de stille brede straat. Die Huizinga heeft het niet slecht geboerd in de "appliances and hardware", zo te zien . . . wat een juweel van een huis! Even steekt het gevoel van verwonderde afgunst, dat hij zo dikwijls met zich omgedragen heeft, de kop weer op. Maar met een wrevelige ruk van zijn schouders tracht hij het van zich af te gooien: nakaarten heeft immers geen zin? Anderen is het gelukt om hier iets te bereiken, hem niet. En hij heeft het toch lang en hard genoeg geprobeerd . . . Ja, wàs het hard genoeg?

Hij zit even doodstil in de donkere auto en denkt aan die keer, dat hij zichzelf door een te grote mond uit een goede baan gewerkt heeft. Nonconformist Frederik Jan Wassink, dat is hij . . . Als hem iets niet aan stond, dan stak hij het niet onder stoelen of banken. Daarvan is iedere baas niet gediend . . . zeker niet in deze stad, waar men de laatste jaren personeel in overvloed kan krijgen.

Hij denkt ook aan Ireen, die hem destijds zo vol moed tot emigratie aanspoorde en die zo verslagen en vol heimwee naar Holland terugkeerde. Om de drie dagen krijgt hij nu een enthousiaste brief van haar: alles is er zo mooi, zo gezellig en zo warm, en kom gauw, lieveling . . . Ach, Ireentje, hij kreunt . . . waarom moest het zo gaan? En het allerergste is nog, dat hij diep in zijn hart niet terug wil, dat hij nog steeds gelooft in dit land meer mogelijkheden te hebben . . .

Een minuut later zit hij, inwendig bibberend, tegenover een kordate tengere man, wiens dichte haardos al aardig begint te grijzen. Twee scherpe blauwe ogen nemen hem op van top tot teen. Fred voelt: dit is geen man, die gemakkelijk laat innemen, hier kan het beste open kaart gespeeld worden! Wanneer hij zijn verhaal beëindigd heeft, blijft het even stil in het kleine kantoor. Maar dan knikt Bas Huizinga enkele malen bedachtzaam:

"Zo zo . . . ja ja . . . Nou Wassink, dan geloof ik, dat wij samen wel tot overeenstemming kunnen komen. Ik vind het vooral prettig, dat je me dat verteld hebt over je terugkeer binnenkort! Dan hoef ik tenminste geen gewetenswroeging te hebben, indien ik gedwongen zou worden je in de winter te ontslaan. Aan zulke grapjes heb ik een enorme hekel . . . Het laat zich aanzien, dat het zeker een maand of drie zal duren, voordat ik m'n mannetje weer aan het werk heb, dus dat komt voor jouw goed uit! Wat verdiende je bij die laatste firma, zei je? All right, dat krijg je bij mij ook en natuurlijk een bonus, zodra je boven de gestelde limiet komt. Verder nog iets? Goed, dan zie ik je Maandagmorgen om acht uur aan de zaak. So long!"

Verbijsterd staat Fred even later op straat en kijkt bij het licht van een booglantaarn op zijn horloge: kwart voor negen . . . Lieve help, zijn nieuwe baas houdt van doortasten! Niet verwonderlijk meer, dat hij zo'n bedrijf opgebouwd heeft, géén smoesjes voor Huizinga . . . Dan opeens, onweerstaanbaar, rijst de vreugde in hem op: het is gelukt! Hij heeft goed werk — in elk geval voor de eerstvolgende maanden — en weet nu, dat hij met volle handen bij zijn Ireen zal aankomen. Een mislukte immigrant misschien, maar geen armoedzaaier! Hoera, wat een bof. Hij moet zich bedwingen, anders zou hij zo in de lantaarnpaal klimmen . . .

Wanneer hij bijna bij het huis van de Scholtens is, krijgt hij een inval. Het is nog vroeg, waarom niet even doorgereden naar Rev. Ravensbergen om hem de uitslag te melden? Het was toch verdraaid aardig van die man geweest om dadelijk aan hem te denken en kennelijk nog een goed woordje voor hem te doen bij Huizinga! "Ja, kom Frederik!" spoort hij zichzelf hardop aan, "zet je diepgewortelde huiver van predikheren nu eens voor eenmaal aan de kant en gedraag je als een gentleman!" Zonder meer de daad bij het woord voegend, rijdt hij door naar de pastorie, waar hij nog niet eerder een voet over de drempel heeft gezet.

De jonge Mrs. Ravensbergen — een slanke brunette met kuiltjes in haar wangen, die hij zo ongeveer op zijn eigen leeftijd schat — laat hem in de studeerkamer, waar haar man, groot en blond, met een beslist gebaar zijn typewriter opzij schuift. "Ah' kom er in, Wassink je komt als geroepen! Al een paar maal had ik aan je gedacht . . . en dat terwijl ik al mijn aandacht moest bepalen bij mijn kerstmeditatie van morgenavond. Ga zitten en vertel me, hoe de conferentie is afgelopen!"

Fred laat zich zakken in de aangeboden fauteuil en begint aan zijn verslag. En voor de tweede maal deze avond heeft hij de sensatie, dat een paar ogen hem binnenste-buiten keren, dat hij "doorzien" wordt. Ditmaal zijn het rustige ogen met, daarin diep weggedoken een glimp humor. Wat hij niet weet, is dat Frans Daniel Ravensbergen een termijn als legerpredikant gediend heeft, voordat hij met zijn vrouw naar een prairie-dorpje in Canada verhuisde, een jaar of vijf geleden. Dat hij toen een aanzienlijke dosis mensenkennis opgedaan heeft, die hem later in zijn rol van immigrantenpredikant uitstekend te pas kwam . . .

Hij weet ook niet, dat de man tegenover hem — na een ietwat weemoedige blik op de typewriter — heeft besloten, dat zijn meditatie in de nachtelijke uren geschreven moet worden . . . omdat hij zijn tijd momenteel beter kan besteden . . . aan de arme kerel in zijn clubfauteuil, die de eenzaamheid van het gezicht afdruipt.

Fred vertelt. Als hij zijn relaas besloten heeft, springt zijn gastheer levendig uit zijn stoel op. "Maar dat is schitterend, Wassink, dat kon niet mooier . . . daar moet feestelijk op gedronken worden! Je lust toch wel een glaasje vermouth op deze

(Vervolg op volgende pagina.)

ON YOUR WAY

HIS OWN RECEIVED HIM NOT

He came to His own (home), and His own people received Him not (John 1:11).

Did it ever strike you that John says: Jesus came *into* the world, out *unto* his own (home)? There were certain people, there was a certain place, circle, nation, where He came to, to establish the conscious relationship of His presence: Here am I, I came to dwell here with you. When father and/or mother went for a trip to the Netherlands, they came (back) *into* Canada, but *unto* us, their children.

Now they are going to determine the things of home and family again.

So Jesus came to determine life here with us, His own.

What is His own? His own home? Isn't that the Church, the Church of the Reformation, the Church of all ages, the people of His covenant? Christmas is Church-feast: He came *into* the world, but *unto* His own. The neighbours may send a card: "Welcome home", but we may again sit in our living room, around the table with father and mother. That is Christmas for the Church. He came to His own home and family. That means to me Christmas. The Lord Jesus came to me: to stay, to live here and now in His Church forever.

Now the Church is the reality of Jesus Christ upon earth. The neighbours notice: He is home. They notice it in: the Church, that is in you and me, isn't it? The reality of Christmas is not noticed through the radio and the T.V. and the stores. Through the Church.

If not, then it isn't noticed anywhere, that He "dwelt among us full of grace and truth".

If it isn't noticed, it is because His own people, family, Church received Him not. That still is the crisis of Christmas.

Will it be known in your home, in your street, in your town, that HE indeed came to His own and has been received?

Al. J. Vanden Pol

Did you read it too?

by Christina De Jong

— It was in the newspaper. It struck me; literally; and it hurt and has been hurting me since. It was about an Englishman, a doctor; I forgot his name. He was aboard a plane, somewhere over North-Africa.

When the steward went to the cockpit to bring the pilots tea, he slipped out of his seat, wrestled the door open (apparently it is almost impossible to open the door of a plane when in flight because of slipstream etc.), was grabbed by a fellow-passenger who was unable to hold on for long, and plunged to his death in the mangrove swamps below. All this was told by the passenger who had tried to pull him back into the plane.

— It takes some courage to let yourself fall out of a plane into some wild country below you. Mangroves are tropical trees that send down many branches that take root and form new trunks. They apparently grow well in wet, marshy land.

This then was to the doctor's resting place.

— Why did he do it? How could you do it, doctor? How desperately miserable you must have been. How unhappy, how without hope, how hellish life must have been for you that you would want to end your life as you did. Had you planned it ahead or did it come suddenly; did you not once hesitate; did not once fear grip you and stiffle your actions? What thoughts were racing through your head as you tumbled down at a maddening speed, bringing you closer to death with every second? Did you not think of God? Or have you never known Him? God saw you and was thinking of you; I am certain.

God knew why you did it and perhaps God even put out His hand to you. O how I hope you accepted that hand.

Had you never heard of Jesus Christ, the Son of God, who is now about to be born again? Or had you dismissed Him because you thought you did not need Him? Did Christmas and Good Friday and Easter never have more meaning for you than perhaps the changing of season? Did you never meet a Christian in whose face you could see something of Christ? You must have at some time!; our Western world is supposedly Christian, is it not? Or were you only disappointed and disgusted in us, Christians? Or were you overcome by the misery of the Eastern world? You, as a doctor, perhaps thought it a hopeless task to begin to cure the diseases in that dark land. We will never know what it was that took the core of life away from you. But God knows.

Strange, is it? This letter to a dead man. Yet, I felt it was necessary. And he is only one of many. And we, Christians, are satisfied too soon with what we do. We lack love, charity, humility and we lack in that jubilantly eager happiness in our faith that would drive us out to share with others, with the miserables above all.

Father in heaven, have mercy on us all. Have mercy on all those who are desperate and without hope. And fill us completely and wholly with the Spirit of the Christ-child, that we at this time and from now on may be the bearers of glad tidings to all men.

Voorzichtig met de kerstboom !

Droge bomen zijn zeer brandgevaarlijk!

Indien U ooit een kerstboom buitenshuis hebt zien verbranden, kunt U zich wel voorstellen hoe snel zo'n boom binnenshuis kan vlamvatten. Daarom is het gewenst alle voorzorgsmaatregelen te nemen ter voorkoming.

Hier volgen enige regels, die het gevaar kunnen verminderen.

1. Zet de boom niet te vroeg op en bewaar hem op een koele plaats.
2. Houdt de boom in een met water gevulde houder.
3. Plaats de boom nooit zodanig, dat hij de uitgang verspert.
4. Gebruik alleen onbrandbare versiering en zorg ervoor dat de electrische stopcontacten niet overladen worden.
5. Controleer de snoeren, fittings en stopcontacten. Werp uitgebrande of afgebroken lampjes dadelijk weg.
6. Koop geen andere kerstboomverlichting dan die welke goedgekeurd zijn door de Canadian Standards Testing Laboratories. U kunt deze goedkeuring herkennen aan een grote C waarin de letters SA.
7. Laat de kerstboomverlichting niet branden als U de kamer verlaat of uitgaat.
8. Gebruik nooit electrische lichten op metalen kerstbomen. Er is altijd gevaar van kortsluiting.
9. Gebruiksaanwijzing bij kerstboomverlichting, die door de fabrikanten verstrekt worden, moeten zorgvuldig worden opgevolgd. Veiligheden kunnen gemakkelijk ongedaan worden gemaakt door slordige en onvoldoende behandeling van de verlichting.
10. Wanneer U Uw huis aan de buitenzijde wilt verlichten, raadpleeg een electricien.

"En men noemt Zijn naam Wonderlijk"

(Vervolg van pag. 4)

kille avond? Dan krijg je van mijn vrouw straks nog een stevige kop koffie!" Met een paar lenige stappen is hij bij een vakje in de boekenkast, die twee wanden beslaat, en haalt daaruit een blad met glazen, dat hij tussen hen in op de lage tafel plaatst.

"Zo, Wassink, nu nog een rokertje erbij, merci . . . en vertel me nu eerst eens, hoe je vrouw en kinderen het maken?" Fred's donkere gezicht licht onmiddellijk op. Een kwartiertje later bemerkt hij tot zijn onuitsprekelijke verbazing dat hij al veel meer aan deze man-met-vriendelijke-grijze-ogen is kwijtgeraakt, dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Maar zo vreemd is het ook weer niet, want Rev. Ravensbergen blijkt die zeldzame gave te bezitten: een geboren luisteraar te zijn.

Peinzend draait hij even het sierlijke glas in zijn handen om en om. Hij is zo gastvrij ontvangen . . . zal hij, of zal hij niet? Maar misschien vindt deze dominee hem wel een eerste-rang zeur, als hij hem nu ook nog lastig valt met zijn twijfel of hij er wel goed aan doet om naar Holland terug te keren . . . als hij hem vertelt over die verlammende gedachte: ik ben een mislukkeling op het moment, dat ik mijn voet op het vliegveld zet . . . Plotseling besloten, kijkt hij op, recht in de wachtende ogen van zijn gastheer, die met een fijne glimlach zegt: "Ja, steek van wal, Wassink, ik vermoedde al, dat je nog iets op je lever had!"

Als Fred dan tenslotte uitgesproken is en wat nerveus aan zijn sigaret trekt doet de predikant iets, dat volslagen ongerijmd lijkt. Hij gaat naar een hoek van de kamer en opent daar het deksel van een kleine radio-combinatie. Dan zegt hij, met zijn rug naar Fred: "Jij bent toch zo'n muziekminnaar, is het niet?" en draait de knop om. De plaat, die er al op lag, begint geruisloos te draaien . . . vrolijk barsten violen los en worden gevolgd door een jubel van stemmen: "For unto us a Child is born", om te eindigen in het triomferende "And His name shall be called Wonderful . . ."

In de stilte, die nóg zingt van de weeromstuit, zegt Fred aarzelend, maar in oprechte bewondering: "Dat moet je toch eigenlijk horen in een kathedraal!"

Rev. Ravensbergen kijkt hem even nadenkend aan en legt dan uit, verontschuldigend: "Kijk Wassink, die plaat had ik voor me zelf gedraaid, even voordat jij kwam . . . omdat het niet meevalt om elk jaar kerstmeditaties te moeten leveren . . . omdat ik nog niet aan de vreugde van Kerstmis toegekomen was, door allerlei omstandigheden. En toen bedacht ik opeens, dat het met jou ongeveer net zo gesteld is. Jij had er door al je beroerdigheid nog niet bij stilgestaan, dat we over enkele dagen de geboorte van onze Heer herdenken. Ja, wij vieren die, want het is ONS feest . . . ons is een Kind geboren, óns . . . "and His name is Wonderful". Zijn daden zijn wonderen van genade alleen, zingen we in de kerk, morgenavond misschien al".

"Weet je, Wassink, dat moest ik je in de allereerste plaats vertellen, al houd ik helemaal niet van preken in mijn vrije tijd. Want als ik je niet wees op Zijn wonderen van genade, voor jou, ook vandaag weer, — die je blijkbaar nog niet hebt gezien! — dan was ik als predikant geen knip voor de neus waard!"

"En ten tweede", hij blaast een volmaakte cirkel naar het plafond, "heb je door al dat getob en gepieker van je een belangrijk punt uit het oog verloren: ja gaat niet terug, omdat je als immigrant gefaald hebt maar omdat je vrouw was ziek geworden van verlangen! Ja, deze dingen hangen wel nauw samen . . . Naar mijn mening heeft een immigrant geen káns om te slagen, als zijn echtgenote niet voor de volle honderd procent achter hem staat. Ik weet dit uit eigen ervaring, want de mijne had het ook een poosje zwaar te pakken tijdens ons eerste jaar in Canada . . ."

"Pieker nu niet langer . . . werk deze maanden zo hard je kunt . . . en ga dan opgewekt naar je gezin! Man, misschien kómt het niet eens zo ver! Heb je er al aan gedacht, dat je vrouw tegen die tijd wel over haar heimwee heen kan zijn en weer hier naar toe wil? Het zou warempel de eerste keer niet wezen, dat dit gebeurde . . . Maar hoe dan ook, wanneer je terug gaat, laat je leven dan niet door twijfel vergallen! "Een vrolijk hart is een gedurige maaltijd, en beter is weinig met de vreze des Heren dan een grote schat en onrust daarbij", zegt de wijze spreukendichter. Je weet toch wel, dat God je óók aan de overkant wil zegenen en dat het geluk overal woont?"

Het is of de betimmerde wanden van de eenvoudige studeerkamer nu werkelijk achteruitwijken, tot ze een kerkzaal vormen. Want wat Frans Daniel Ravensbergen, herder bij de gratie Gods, hier aan het eenzaamste schaap van zijn kudde uitdeelt, is vermaning en troost uit het rijke Woord van God. Een troost, die des te waardevoller is, omdat ook de gehele persoon van de uitdeler er zo intens in meespreekt. Fred voelt dit zuiver aan . . . en schaamt zich even om de flauwiteiten, waarmee hij zich vermaakt heeft op zijn weg naar de pastorie.

In spontane reactie geeft hij zijn gastheer de hand. "Dankjewel, dominee, die kleine preek heeft me weer het licht doen zien!" En ondeugend voegt hij er achter: "Een rede, op zijn pas gesproken, is als gouden appels in zilveren schalen".

Rev. Ravensbergen schiet hartelijk in de lach. "Ja, toe maar . . . en nu zullen we eens zien, waar die langverbeide bakjes van ons blijven!" Hij opent de deur naar de gang, zet z'n handen als een toeter aan de mond en roept: "Joehoe . . . MarGREET, is de koffie al geREED?" Vanachter de hal klinkt een boze stem en hij slaat geschrokken de handen aan de oren, terwijl zijn ogen baldadig glinsteren. Fred heeft onbeschaamd plezier.

Als hij eindelijk — met een invitatie voor de avond van Kerstdag onder zijn pet — in de car zit op weg naar zijn kosthuis, betrapt hij zich erop aanhoudend het machtige koor uit de Messias te neuriën: "For unto us a Child is born . . . and His name shall be called Wonderful . . ." Voor het donkere huis heft hij even zijn gezicht naar de nachthemel, die als bij toverslag schoongeveegd is van sneeuwbuien en zich nu fluweelzwart over de slapende stad koepelt. Voor ons geboren, voor mij . . . Hij voelt zich fris en nieuw, alsof hij pas is aangeraakt door een genezende hand.

Over deze avond boordevol gebeurtenissen zal hij morgen naar Ireentje schrijven. Ja, wie zal zeggen of ze in het voorjaar haar moed niet hervonden zal hebben? Maar *hoe* alles ook loopt: hij heeft weer uitzicht . . . Het leven is goed!

ENCORE

Begin bloeide opnieuw . . . in Nazareth,
toen blij een engel tot Maria ging,
haar groetend als de "begenadigde"
en zij het hoofd boog in verwondering.

Begin bloeide opnieuw in Nazareth,
toen teer het Woord neerdaalde in haar schoot.
God wilde bij ons wonen als weleer,
verdreef voor altijd onze diepste nood.

"ZIJN KONINGSCHAP ZAL ZONDER EINDE
ZIJN"
en zonder grens . . . geen kwaad, dat Hem belet!
Reeds schemerde de glans der gouden stad
boven de daken van klein Nazareth.

Tini Van Ameyde

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(34)

Een week na de Zondag, waarop Mies haar jawoord ook aan Christus gegeven heeft, gaat Jan zijn meisje thuis presenteren in de regenachtige herfst. De boerderij ligt, met haar lange lijf, in 't midden doorgezakt, achter het nieuwe hoofd, troosteloos in de vroege schemering, nat en grauw en verlaten.

In de woning van Wim is enige weken geleden een meisje geboren. Daar kan moeder trots van vertellen. 'Mijn jongens zijn er niet vlug bij. Wim is laat getrouwd en Jan komt ook nu pas met een meisje aanzetten. Zodoende ben ik laat opoe. Maar ik ben het nu. 't Is een lief kind. 't Was een moeilijke geboorte. We hebben een angstige nacht beleefd. Ja Jan, dat is nou je eerste nichtje. Ze woog acht pond.

't Kind is een stevig onderwerp om over te praten en 't biedt, zo jong nog, al veel steun bij de bouw van de brug tussen Mies en Moeder.

De regen klettert tegen de ruiten. Er ligt al weer sinds weken vuur in de kachel. Vader is erg angeouwerd naar de mening van moeder en Jan moet deze mening delen. Vader zit in zijn stoel bij de kachel. Er wordt over hem gesproken, zonder dat hij het hoort. Hij is doof. Hij maakt er zelf een grapje over: 'Vraag maar eens, of ik tien gulden wil hebben. Dan zal ik 't wel horen.'

Dit grapje vertelt hij aan elke bezoeker, maar hij poogt daarna niet eens meer iets van het gesprek op te vangen. Hij kijkt Mies vanuit zijn eigen gesloten wereld aan. 'Zo, u bent dus een dochter van Hendrik.' Hij knikt en leeft verder in zijn wereld.

Moeder is stil en verward. Er vallen, na de bespreking der blijde gebeurtenis, steeds meer gaten in 't gesprek, maar de avond wordt gebroken door een bezoek aan Wim en Mina. Daar is zoveel te zeggen tussen de mannen en tussen de vrouwen. Mies heeft een wollen baby-pak meegebracht. Dat wordt bewonderd. De baby-schatten worden uitgepakt. De baby zelf wordt bewonderd. Er gaan oogsignalen tussen Mina en haar man, die schaamachtig is, maar Mina is het niet. Het kind drinkt aan haar witte borst. Zo wordt de goede verstandhouding verstevigd.

Als ze thuiskomen schept moeder rijstepap op de witte borden en Jan en Mies kunnen thans over de baby meepraten uit eigen aanschouwing.

Vader leest. Behalve dat er een bladwijzer in de bijbel ligt, heeft vader nog een blaadje omgevouwen om de juiste kolom te weten. Hij leest: 'Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid en hij kan ze niet verstaan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden. Doch de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen, maar hijzelf wordt door niemand onderscheiden. Want wie heeft den zin des Heren gekend, die Hem zou onderrichten. Maar wij hebben den zin van Christus.'

Vader's stem golft met gelijkmatige golven door het suizen van het gaslicht. Ze knielen voor hun stoelen en Jan hoort het gebed niet door de ontroering, die hij er aan beleeft, dat Mies naast hem geknield ligt.

Als ze opstaan knipperen hun ogen tegen het gaslicht.

Jan krijgt een nachtzoen in de kleine opkamer, waarin een plaats is ingeruimd voor Mies' ledikant.

'Een beetje beschot vrijen,' zegt Vader en knipoogt tegen zijn vrouw.

Er brandt een petroleumlamp op de tafel. 'Je zult me hier even moeten dulden, zegt Jan. 'De ouwelui zouden denken, dat we ruzie hadden als ik niet even de tijd nam voor dit afscheid.'

Mies wil zich gaarne aanpassen aan de gewoonte van het huis en de streek. De enorme schaduwen van hun hoofden staan tegen de zolder. Die twee hoofden geven elkaar een monsterachtige kus.

Als Jan de keuken heeft opgezocht om nog een ogenblik alleen met zijn moeder te praten, ligt Mies pinkogend naar het lichtje te staren. De stoelen vangen dit licht op hun ronde leuningen. Het schittert op de vernislaag van Calvijn's beeltenis en maakt de belijnde hervormer vaag en onduidelijk. Achter het lampje verdwijnt alles in de schaduwen. Mies heeft de gordijnen opengetrokken. De ramen zijn blinkend zwart tegen de dichte blinden. Nu ligt ze hier. De nacht heeft geen enkel geluid. De stilte is gespannen als een trommel en drukt op haar hoofd. Ze mist de nerveuze onrust, waarmee de stad in slaap zinkt. Maar dan hoort ze voetstappen op de zolder. Ze hoort Jan roepen: 'Nee, niks bijzonders, moeder, welterusten.' Ze hoort zijn schoenen vallen en de luide geeuw, waarmee hij zich uitrekt. Hij fluit: 'O donna Clara, ich hab' dich tanzen gesehen.' Ze glimlacht. De spanning breekt. Dwaze jongen. Hij springt deze dagen door als een kalf in de wei. Ze draait het lampje laag en de contouren der meubelen worden nog vager en flauwer. Het is boven stil geworden.

De boerderij strekt haar lange lijf uit in het duister achter haar zorgvuldig gesnoeide bomen. Mies slaapt in onder de beeltenis van de strenge Calvijn. Ze is bij de versleten bijbel, in het Koningrijk.

Op deze herfstige Zondagmorgen heeft de hemel uitgeweend en in het bleke blauw van de prille lucht hangt een moede halve maan te vechten tegen het groeiende licht van de dag. De stad maakt zich op om naar het bedehuis te gaan. De stad bergt vele kerkgangers. Zij heeft vele bedehuizen. Er heerst een crisis in het christendom, maar dat is niet een crisis van de kwantiteit, maar van de kwaliteit. Er slaan vanmorgen talrijke deuren achter kerkgangers toe. De Heer wordt straks op vele plaatsen, op vele wijzen aangebeden. Op de Zondagmorgen komt het verschil tussen degenen die God dienen en die Hem niet dienen in de uiterlijkheid. De Zondagmorgen is de enige rustplek in het gejaag van de week. De stad ontwaakt met een ander aangezicht. Het leven, dat op de werkdag als een ratelende fabriek of ons heen staat, komt zenuwtrillend tot rust. Het staat stil. Het schept adem. Het ziet dat de hemel er ook nog is en dat de hemel zijn rechten vraagt. 's Zondagsmorgens is er hemel en dampkring. 's Middags al niet meer. Tegen de avond is er weer alleen nog maar de stenen stad, waarin de kinderen der mensen heer en meester zijn, de stad die lacht en grijnst en vleit met haar gezicht en kreunt in haar ingewanden.

Nu is het Zondagmorgen en de stad maakt zich op om naar Gods bedehuis te gaan. De heer Hibma maakt zich om kwart voor tien nijdig om de auto die niet verschijnen wil, hoewel zij tegen tien over half tien reeds besteld was. De heer Hibma moet alles rustig aandoen. Hij moet in de kerk rustig zijn plaats kunnen zoeken, sedert hij geen ouderling meer is. Elke opwinding schaadt hem. Hij is al helemaal gekleed, zijn demi aan, zijn hoed op, zijn stok in de hand en zo staat hij in de erker te wachten. Mevrouw Hibma zit, eveneens reeds voor de kerkgang gereed, te wachten, op het puntje van een stoel. Waar blijft nou in vredesnaam die slome chauffeur.

'Hij kan opgehouden zijn in het verkeer,' oppert mevrouw.

'Ga nou, op Zondagmorgen; natuurlijk nog gauw een ander vrachtje gedaan.'

'Je had Jan kunnen vragen je te rijden of Chris.'

'Och, dat gesjouw met die auto op Zondag, helemaal van de Lindengracht. Verdikkeme, waar blijft die vent nou?'

De auto komt er al aan en staat met gepiep van remmen stil. De heer en mevrouw Hibma stijgen de stoep van Sunny Home af. 'Je bent te laat, chauffeur.'

'Ja, menheer, ik werd te laat gewaarschuwd.'

'Ik zal er morgen je baas over bellen.'

'Ja, menheer.' De chauffeur slaat het portier achter hen dicht. Hibma tikt tegen het ruitje: 'Rijd een beetje vlug asjeblieft.' Met een vaart schiet de wagen weg. Hibma zit nog wat na te brommen. 'Ik ga de volgende week maar weer lopen. Er komt op zo'n manier niks van een rustige kerkgang terecht.'

(Wordt vervolgd.)

IJSBERGEN

HAK DE IJSBERG IN STUKJES

We gaan ijsbergen bombarderen. Met "We" wordt dan bedoeld de "International Ice Patrol" in Cape Cod. Na een paar experimenten in het afgelopen jaar, wil men nu op grote schaal proberen ijsbergen te vernietigen.

Uiteraard niet alle ijsbergen, want jaarlijks worden re ca. 15.000 ijsbergen voor de kust van Groenland "geboren". Van deze duizenden ijsbergen drijven er ca. 400 naar het Zuiden, in de richting van de grote scheepvaartroutes. Een paar van deze ijsbergen komen daarbij ver zuidelijk en het zijn deze Zuiderlingen waar het om gaat, want maar een van hen behoeft een fatale ontmoeting met een schip te veroorzaken. Gelukkig waakt de "International Ice Patrol" en waarschuwt het schip tijdig wanneer een ijsberg gevaarlijk dreigt te worden.

Men zou echter pas goed tevreden zijn als men de gevaarlijke ijsbergen ook kon doen verdwijnen. Het is echter niet eenvoudig om miljoenen tonnen of ijs te vernietigen, in feite is het een onmogelijke opgave. Wat men echter wel wil proberen is, om de ijsbergen in kleine stukjes te hakken, waardoor het smeltproces verhaast wordt. Dit "Hakken" wil men bereiken door gebruik te maken van bommen, welke door een vliegtuig worden uitgeworpen.

Bij voorgaande experimenten is gebleken dat het effect van de bommen op de ijsberg niet bar groot schijnt te zijn. Er braken wat stukken af en één grote ijsberg kantelde zelfs ca. 15 graden om zijn as, maar tot een positief resultaat is men met die experimenten nog niet gekomen. De theorie van professor Barnes van de McGill universiteit, heeft de "International Ice Patrol" echter de moed gegeven om voort te gaan met de experimenten. Deze theorie zegt n.l. dat explosies van thermiet op een ijsberg, dermate hoge temperaturen ontwikkelt, dat de ijsberg in verschillende stukken zal breken en aldus veel sneller zal smelten.

Er wordt derhalve gewerkt aan een nieuw soort bom en in mei of juni hoopt men hiermede de ijsbergen te lijf te gaan.

THE CHRISTMAS SPIRIT

Ellen Jones walked cheerfully to the bus-stop and she had a satisfied feeling that the desision she had made was the right one. She was on the way to a large department store early in December where she was going to be employed during the Christmas rush.

Now that her children were all grown enough to be at school all day she felt she could accept this position. For many years she had been thinking of it, but she would never consider neglecting her children, so had firmly put it out of her mind. But each Christmas season she had felt the same secret urge to take a part time job at one of the large stores. Whenever she heard her friends or neighbours tell of the gifts they were buying for children and husband, for relatives and friends, she felt a tinge of jealousy. John worked so hard, but his weekly pay cheque just did not stretch far enough to allow for expensive gift buying at Christmas time. Her heart ached a little when she compared her children's gifts with those of many of their friends. She had often been tempted to heed the sales talk of many stores, to buy now and pay later, but early in their married life John and Ellen had agreed that they would not buy anything on payments unless it was absolutely necessary and they had both kept that bargain. Christmas gifts certainly didn't come under the heading of necessities so Ellen had quickly discarded the idea. But now that the youngest of their children had entered first grade and took his lunch to school Ellen had toyed with the old urge to add something to their Christmas fund. As a result she was striding gaily to the bus-stop to start her first day! It had been difficult to convince John but he had finally agreed she might try it. Ten year old Joan was grown-up enough by now to take care of things till 5 o'clock. And if trouble should arise a friendly neighbour would be willing to give a hand.

Ellen had worked out a very smooth routine. Getting up a little earlier every morning would get the housework done and cooking simple meals would not allow her family to suffer in any way.

The first day was interesting. Ellen found that she had no trouble remembering prices and location of various items. The clerks were busily decorating the store and everyone was in a cheerful mood.

Time went very quickly and she found it was 5 o'clock before she even felt tired.

She had many tales to tell John and the children about amusing incidents in the day's work, and when she went to bed that evening, Ellen had no regrets that she had decided to work a while. She even allowed the thought to creep in, that perhaps she could remain after the rush of the season was over. It would be nice to buy a few items of furniture for their home occasionally. But before she could think very long about it, Ellen was asleep.

When the end of the first week rolled around, Ellen excitedly went to the office to accept her pay. She had been making up a shopping list all week of what she would buy with her extra money. John had often said he would love to make movies of the children while they were still young. That was the first item on her list and she had been pricing several cameras on her lunch break.

On the way out she gave a special smile to the Salvation Army officer ringing his bell in front of the store. When she saw his face, chilled by the icy wind blowing along the street, she took a dollar out of her pay envelope on a sudden generous impulse and dropped it into his "boiling pot".

She hurried home where the warmth of fire and children soon thawed her out.

The second week at the store became more hectic. The weather cooperated to really bring out the excited shoppers. In the evening Ellen's feet were extremely tired and as she left the bus near her home she sighed when she thought of the work awaiting her. Also she realized that she had very little time to purchase the gifts she was planning to buy. The week end was a wonderful change, away from all the people, being able to relax and rest. A sermon on Sunday touched her heart when the minister reminded his congregation that the joy of christmas is not in worldly, temporary possessions but in the spiritual possessions of the soul.

As the days went on, Ellen had occasions to remember these words many times. Where the Christmas carols had always given her a great deal of joy before, they began to sound cheap, repeated over and over again from the loudspeaker in the back of the store.

Where Christmas decorations had always seemed to turn the world into a huge Christmas card, they had began to fade into a background of a pushing, illtempered mob which surged through the store, hour after hour. Ellen had to give so many suggestions on gift buying that in the evening her mind was too tired to plan her own. She finally had John do the buying for the boys. Ron had always wanted a set of hockey equipment to join the Junior hockey team. They could now afford to buy brand new skates with the new equipment, instead of second hand ones. Timmy had been promised a train for many years and this year Ellen and John had planned that special purchase together but it ended with John going alone. For Joan, Ellen could shop on her lunch period. A lovely red velvet dress with lacy trim had been on the shopping list for several years, but this time Ellen bought it, and a black purse of patent leather to match new shoes completed it. But somehow Ellen did not enjoy the shopping as much as she had expected. She had to rush so to be back in time that she had no time to rest her weary back. The movie camera for John was safely hidden away where neither the children nor John could find it, but shopping for relatives was not done with any enthusiasm and Ellen quickly bought what she could find in the store where she worked. Sometimes little thought was given to it for Ellen became more tired and tense as the days began to drag by. In the evening when the family wished to listen to Christmas carol records she snapped at them to shut them off. She seemed to hear the clash of the cashregisters in the background of every carol.

Things at home were not what they used to be at all as John quietly told her the Sunday before Christmas. He worried about her tiredness and didn't say much in the evening. The children too kept out of her way.

When the manager asked Ellen to work late a few nights before Christmas, she felt like refusing. Tears stung her eyes as she remembered that every year they had exchanged gifts before the day arrived so that they could enjoy a wonderful quiet and peaceful Christmas the way they liked best. This would be out of the question but she planned to keep the children up one night later than usual.

Yet, it was not successful, they were too sleepy waiting for her to come home late and everything seemed to be too rushed.

Ellen began to dislike the store and the short-tempered clerks and customers. She could not love the sounds of the day even in her dreams. When Christmas eve came and the last pay envelope was handed to her, it didn't occur to Ellen to ask if she could remain after the holidays. She ached all over and could have taken wings to fly to John and the children. She wondered if she would even feel relaxed again.

Christmas morning broke still and beautiful. And as the children gathered around Ellen's bed telling her they were so glad she never had to go out to the store again and John's patient and smiling face, telling her breakfast was ready, she could only whisper a prayer for forgiveness that she had prized worldly possessions above the lasting spiritual ones. Next year they would manage fine with John's pay cheque she was sure, and she would be able to have that old joy again as they sang "Silent Night" together.

Your Neighbour

"Want een Kind is ons geboren..."

Met een ruk trekt Helen het laatste vel papier uit haar schrijfmachine. Zo, nu dit nog even laten tekenen door de baas, en dan is ze klaar om naar huis te gaan. 't Zal tijd worden ook, het is al half zes, en haar werkuren zijn eigenlijk maar van 9 tot 5. Maar als het zo tegen Kerst loopt zijn ze altijd wat drukker op kantoor en wordt het wel eens wat later. Ze staat wat loom op, ze is moe, gelukkig dat het morgen Zaterdag is. Heerlijk uitslapen, dan vlug haar kamer een goede beurt geven, en dan lekker lezen in dat boek van de bibliotheek. Zoals ze daar naar het privé-kantoor van de baas loopt zal niemand haar meer dan 20 jaar geven. Ze is lang en slank, heel blond met mooie grijze ogen. Toch is ze al 26, maar aan haar vinger prijkt geen verlovings- of trouwring. Dit tot verwondering van een heleboel mensen, want, nietwaar, ze mag toch gezien worden, ze is wel aardig, de mannen maken toch heus wel werk van haar, nu, wat mankeert er dan aan Helen dat ze niet eens een keer in het bootje stapt? Boze tongen beweren wel eens dat ze wacht op iemand met een berg geld, en een goede positie, maar dan mag die iemand wel opschieten, want Helen wordt er ook niet jonger op. Deze praatjes bereiken Helen wel eens via een hoop omwegen, maar ze heeft er alleen maar een glimlach en een schouderophalen voor. Het deert haar weinig, ze is er wel aan gewend. In de vestibule schiet ze in haar jas, de hoofddoek om, overschoenen aan, ziezo, tot Maandag kantoor!

Buiten komt haar meteen de kerstmuziek tegen. Geen wonder, ze is meteen in de hoofdstraat en alle winkeliers voelen zich verplicht het publiek er aan te herinneren dat het gauw kerstfeest is ."O, come, all ye faithful," schettert het uit een luidspreker, terwijl vlak ernaast een winkel met radio's en T.V.'s "Jingle Bells" de lucht instuurt. Na vijf jaar in Canada te zijn geweest kan Helen hier nog steeds niet aan wennen. Met weemoed denkt ze even aan Holland. Maar kom, niet over piekeren, wat heeft ze in Holland achtergelaten? Niets toch zeker, alleen een oom en tante die ze niet eens zo goed kent. Hier heeft ze haar twee broers met hun vrouwen, en niet te vergeten haar drie schattige neefjes. Ze heeft er nooit spijt van gehad dat ze na moeder's dood aan de oproep van haar broers gehoor heeft gegeven, en naar Canada is gekomen. Ze heeft een goede baan, een leuke kamer, en behoorlijk wat kennissen, ook al zijn de meeste getrouwd. 's Zondags is ze meestal bij een van haar broers, waar ze een graag geziene gast is. Nee, ze mag echt niet klagen houdt ze steeds voor, ook als ze 's avonds alleen op haar kamer zit, en er wel eens een gevoel van eenzaamheid bij haar opkomt. Maar dat onderdrukt ze steeds krachtig. Ze heeft dit leven zelf gewild, twee keer heeft ze een vluchtige verkering gehad, en beide keren heeft ze het immers zelf uitgemaakt. Dat heeft veel andere jongens wat afgestoten.

Veel jongens, ja, maar toch niet Dick. Niemand weet het nog van Dick en haar. Er is ook nog niets tussen hen beiden besproken, maar het komt wel, dat voelt ze aan. Dick.... in gedachten ziet ze hem voor zich, lang, donker, en heel aardig. Bij hem heeft ze het gevoel dat ze zichzelf kan zijn, dat ze kan praten of zwijgen wanneer ze wil, dat ze zich niet anders voor hoeft te doen dan ze is. Hoe komt het dan dat ze hem de laatste tijd zoveel mogelijk ontloopt? O, ze weet het wel als ze heel eerlijk is, ze wil zich niet binden, ze wil niet verloven en dan trouwen, en dan kinderen krijgen, zoals de gebruikelijke gang van zaken is. Waarom niet, dat zegt ze aan geen mens, ook niet aan Dick. Dat gaat niemand iets aan. Daarom is het ook maar het beste dat ze hem niet meer ziet.

Ze blijft even staan voor een etalage, waar boeken uitgestald liggen. Misschien kan ze hier slagen met een cadeau voor haar schoonzus.

"Hi, Helen," hoort ze plotseling een bekende stem zeggen.

"Dick, wat doe jij hier?" stamelt ze geschrokken.

"Wel, ik mag hier toch net zo goed lopen als jij?" is het lachende antwoord. "Maar hoor eens, ik kan je de laatste tijd zo slecht te pakken krijgen, is het goed dat ik je morgenmiddag op kom zoeken, ik heb je wat te vragen, en dat kan ik hier niet doen...." Hij kijkt haar aan op een manier die het bloed naar haar wangen jaagt.

"Goed," zegt ze alleen, "see you tomorrow," en met een ruk van haar schouders draait ze zich om, en laat Dick wat beteuterd achter bij de winkel.

"Dit is het dus," denkt ze, "morgen moet ik beslissen." Want waarvoor hij komt weet ze wel, ze kon het lezen in zijn ogen. Als in een droom loopt ze het laatste eindje naar haar kamer. O, ze houdt van Dick, zoals ze nog nooit van iemand gehouden heeft. Maar ze wil immers niet? Maar wat dan, wil ze haar hele leven alleen blijven? Ja, maar dat andere dan, die vrees, die heel diep in haar hart sluimert, en nu ineens weer fel oplaait? Ze komt er niet uit.

Wanneer ze de deur van haar kamer opendoet komt de gezelligheid haar al tegen. Ze gooit haar jas uit en valt in een stoel neer. Even de krant lezen, voor ze gaat eten. Maar na 5 minuten heeft ze daar ook al genoeg van, het is toch allemaal narigheid. Hier een brand, zoveel doden, daar een overstroming, zoveel doden, hier een opstand, daar een aardbeving, de comics zijn eigenlijk het enige waarin soms iets vrolijks te lezen valt. En in zo'n wereld is het straks Kerstfeest. Vrede op aarde. Hoeveel jaar nog voor die aarde in puin ligt? Wapens zijn er al genoeg om dat te bewerkstelligen. En de koude oorlog wordt ook steeds heter. En als er nu weer oorlog komt is dat geen vergelijk met die van 1940-1945. En in zo'n wereld een gezin stichten, kinderen krijgen, die altijd overal de dupe van worden? Waar breng je ze voor groot, voor de H-bom?

"Nee," denkt Helen plotseling fel, "ik trouw niet, ik wil geen kinderen zetten in zo'n kapotte wereld." Laat Dick morgen maar komen, ze zal het hem zeggen ook, eens één keer zich helemaal uitspreken tegen iemand die ze vertrouwen kan. Hij zal het wel niet begrijpen, hoe kan het ook, ze moet hierin wel abnormaal zijn, want iedereen trouwt en krijgt kinderen. Maar hij zal in elk geval haar niet uitlachen.

Ze gaat die avond vroeg naar bed.

De volgende dag is ze druk met haar werk, en ze heeft na thuiskomst nog maar net een bad genomen, als iemand op de deur tikt. Ze kan 't niet helpen dat ze beeft als ze opendoet. Maar ze wil flink zijn, hoe eerder het over is, hoe beter.

Dick is ook wat nerveus, hij zegt niet veel. Opeens staat hij op en gaat naast haar zitten. Hij slaat een arm om haar heen.

"Je weet wel wat ik je vragen wil, Helen," zegt hij, "ik hoef het je niet zo officieel te vragen hé, we begrijpen elkaar zo ook wel."

Even laat Helen zich gaan, ze leunt met haar hoofd tegen hem aan. "O, als het nu eens zo blijven mocht," denkt ze hartstochtelijk. "Als alles nu eens zo mooi en goed was op deze wereld, zoals het tussen hen beiden is." Ze zal zo eenzaam zijn zonder Dick.

"Waarom zeg je niets?" vraagt hij; "ik weet wel dat je van me houdt, waarom zeg je het niet en waarom ontliep je me steeds de laatste tijd, want dat heb ik heus wel gemerkt, is er iets, vertel het me dan."

Dan breekt er iets in Helen. Tranen staan in haar ogen als ze gaat praten. Ze herkent haar eigen stem haast niet. "Ik zal het je zeggen, en daarna kun je wel gaan,' antwoordt ze. En dan komt er een niet te stuiten woordenstroom. Alles waar ze al zo lang mee rondloopt, en waar ze nooit met iemand over heeft kunnen praten, komt er nu uit. "Ik weet wel, dat het iets abnormaals is," zo besluit ze haar verhaal, "maar ik moet altijd weer aan dat jodenkindje denken dat we thuis jarenlang verstopt hadden. Ik hield ervan of het mijn eigen zusje was. Vier jaar was ze, toen ze opgepikt werd door de Duitsers. Ik was net alleen met haar thuis. Het liep tegen het einde van de oorlog, en de Duitsers werden dubbel gemeen. Voor mijn ogen werd ze neergeschoten, wij mochten haar begraven. Het heeft me jaren achtervolgd in mijn dromen. Dat kinderen de dupe worden van zo'n oorlog. En nu is het wel vrede, maar hoe lang nog? Als ik de kinderen van mijn broer zie, en je leest weer eens zo'n krantenbericht over onrust hier, en opstand daar, dan denk ik wel eens: stumperds, wat staat jullie nog te wachten? Dit is geen wereld meer voor kinderen. Denk niet dat ik altijd aan deze nare dingen denk. Ik heb verder mijn plezier ook genoeg. Maar een gezin stichten, nee, ik durf het niet, het is onverantwoord!"

De laatste zin klinkt als een snik. Laat Dick maar zien dat ze huilt, het hindert toch allemaal niets meer. Maar wat heeft het haar opgelucht dat ze het nu eens uitgesproken heeft. Waarom zegt hij nu niets?....

Hij streelt alleen haar hand.... Eindelijk begint hij te praten.

Je gaat toch naar de kerk, Helen, je gelooft toch," zegt hij zacht.

"Ja," antwoordt ze, "maar het staat immers ook allemaal in de Bijbel, dat er steeds meer oorlogen komen, en lees de krant maar."

"Weet je wat jij vergeten hebt?" komt weer zijn stem, "als we zouden trouwen en kinderen mochten krijgen, dan zet jij ze niet in de wereld, dat doet God, en Die zorgt er ook voor, wij hebben ze alleen maar als geleend goed. Wat er met onze kinderen gebeuren zal weet alleen God, en Hij is ook de Enige die ze bewaren wil en kan. En mochten er zware tijden komen, dan staat dat allemaal opgetekend in het grote boek, Hij weet precies wie er nog geboren moeten worden, voordat Hij terug komt. We bidden 'Uw Koninkrijk kome', maar dat kan alleen komen als het laatste kind geboren is dat in Zijn Koninkrijk komt. En denk je dat God niet van kinderen houdt, Zijn eigen Zoon was immers eerst een Kind? Een Kind is ons geboren.... Jouw fout is dat je veel te gesloten bent geweest en hier nooit eens met iemand over gesproken hebt. Dan had je wel uitgevonden dat je heus niet abnormaal bent, en dat er veel mensen precies zo denken als jij. Je moet wel grenzeloos oppervlakkig leven, als je nooit eens over deze dingen denkt. Denk er eens rustig over na, Helen, morgen kom ik wel weer."

Hij staat op en trekt z'n jas aan. De deur doet hij behoedzaam achter zich dicht. Laat ze dit maar eens wat verwerken.

Helen blijft een poos in dezelfde houding zitten. Ze heeft een gevoel van mateloze opluchting, als was ze bevrijd van een zware last. Hoe heeft ze zo blind kunnen zijn. Het is immers zo eenvoudig. Ze heeft het allemaal alleen willen doen. Maar dat hoeft immers niet. Ze staat op en zet een plaat van Händel's Messiah op de pick-up. De muziek stroomt de kamer in. "For unto us a Child is born"" juicht het Mendelssohn choir.

"Hoe heb ik dit kunnen vergeten," denkt ze. Ze vouwt haar handen en laat de muziek op zich inwerken. Ze huilt weer, maar nu zijn het andere tranen. Dan staat ze op en trekt haar mantel aan. Ze zal naar Dick gaan, want ze weet nu wat ze hem zal antwoorden.

B. H.

KERST POEZIE

Een gedicht is, volgens Webster's Dictionary "an arrangement of words in verse" of een "rythmical composition, sometimes thymed, in language more imaginative than ordinary speech". Het behoeft daarom geen nieuw gebeuren te zijn, waardoor iemand wordt geinspireerd tot dichten. Het kan zijn, dat een overbekend feit zich dusdanig aan de dichter opdringt dat het hem als het ware dwingt tot dichten. Iemand heeft eens gezegd: "Een gedicht wordt niet gemaakt, het wordt *geboren*". En Dr. Kooistra heeft eens geschreven dat iedere Christen, iedere wedergeboren gelovige, in de grond van de zaak een dichter is.

Poëzie is dus maar niet een liefhebberij van deze of gene. Het is veeleer een uitdrukking van een van de hoogste menselijke eigenschappen, die zoveel temeer waarde krijgt voor hen, die zich beelddrager van de grote Kunstenaar weten te zijn.

Het is daarom begrijpelijk, dat Kerstfeest door de eeuwen heen dichters heeft geïnspireerd tot het schrijven van hun gedichten. Dit zal zo blijven tot het einde der wereld toe, omdat het gelovig aanvaarden van het ontzaggelijke feit, dat God Zelf één werd met ons, de kinderen Gods zal blijven inspireren tot "Godsdienst in de taal".

Wij laten hieronder enige willekeurige Kerstgedichten volgen, die op zeer verschillende wijze uitdrukking geven van wat er in het hart van de dichters omging.

Onder de titel "Maria" heeft de Zuid-Afrikaanse dichteres Elizabeth Eybers zeer fijngevoelig getracht naast Maria te gaan staan, om als het ware deelgenoot te worden van het Wonder Gods, waarin Maria deelgenoot was.

'n Engel het dit self gebring,
Die vreugde-boodskap en jij het
'n Lofzang tot God eer gesing,
Maria, nooi uit Nasareth!

Maar toe Josef van jou wou skei
En bure-agterdog jou pla,
Het jij kon dink, eenmaal sou Hij
Die hele wereldskande dra?

Toe jij soms met 'n glimlag langs
Jou liggaam strijk . . . die stilte instaar
Wis jij met hoeveel liefde en angs
Sou Hij sij hellevaart aanvaar?

Die dag daar in die stal — geen een
Om in jou nood jou bij te staan —
Het jij geweet dat Hij alleen —
Gethsemane sou binnengaan?

Toe vorste uit die Ooste kom
Om nederig hulde te betoon,
Wis jij hoe die soldate hom
As koning van die volk sou kroon?

En toe Hij in jou arme le
Sij mondjie teen jou volle bors,
Het jij geweet, dat Hij sou se,
Toe dit te laat was: ek het dors! . . .

Toe dit verbij was, en jij met
Sij vriend Johannes huistoe gaan.
Maria, vrou van smarte, het
Jij toe die boodskap goed verstaan?

Jan Stolk, gegrepen door het kinderlijke geloof, dat alleen de zegen van Bethlehem kan wegdragen, bespot de grootdoenerij van de hedendaagse wereld in "Kerstgerucht"

United Press meldt ons vanmorgen vroeg:
Het Kerstkind zag in Boedapest het leven,
met het verzoek er ook bij door te geven,
dat niet Maria, maar een ander 't droeg.

Er wordt gezegd, maar dit is al betwist,
dat communisten 't Kindeke aanbaden,
maar naar de juiste toedracht blijft het raden,
want volgens Reuter lijkt het op een list.

Wij zitten met het feit, daar gaat het om,
dat men de krib verlaten heeft gevonden,
men zegt dat op de staldeur woorden stonden:
Heb goede moed, omdat Ik straks weer kom.

De Prawda noemt het laster van formaat,
het Vaticaan weigert het te geloven,
en de Synode is de schrik te boven,
want God die vind je zó maar niet op straat.

Zojuist vertelt een joch uit Rotterdam,
dat hij het Kind vanmorgen heeft gevonden,
en dat de andren het ook vinden konden,
omdat dit Kind voor alle zondaars kwam.

Wij wijzen u er op, ofschoon het lijkt
voor ons verstand, weer fantasie te wezen,
dat in Uw Bijbel duidelijk staat te lezen:
voor deze kindren is het koninkrijk.

(Vervolg op volgende pagina)

A LETTER from HOLLAND

door Tjits Veenstra

Het is vandaag 6 december, het Sinterklaasfeest is voorbij, hoewel ons carillon nog steeds ieder uur klingelt: Zie, ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan. De wijsjes zullen in de loop van de dag wel worden vervangen door adventsliederen. De winkeliers gaan vanmiddag hun etalages veranderen in kerstuitstallingen, want op woensdagmiddag zijn de zaken gesloten. Ik ben niet helemaal zonder kleerscheuren van het feest afgekomen. Vrijdagmiddag heb ik zo enthousiast cadeautjes gekocht, dat ik geen geld genoeg over had om naar mijn ouders in Drachten te reizen en van vrienden *f* 25.— moest lenen. Zij hadden er erg plezier om en wanneer ik zaterdag bij hen een verlaat sinterklaasfeest ga vieren, zal het me in een gedicht wel onder mijn neus worden gewreven. Op 5 december zelf zou ik met een kennisje een feestje organiseren voor alleenstaande werkende vrouwen, die het vervelend vonden om deze avond alleen te zitten. Maar maandagavond kwamen we tot de ontdekking dat er geen eenzame vrouwen waren, zodat ikzelf het heerlijk avondje in alle eenzaamheid heb doorgebracht. Gezellig knabbelend op pepernoten, muziek uit de radio en een glas warme bisschopswijn tot besluit. Het was helemaal niet saai.

Twee zaken houden op het ogenblik de gemoederen in ons land in beroering.

Allereerst is het plan Luns om Nieuw Guinea onder beheer van de V.N. te stellen in New York verworpen, of beter gezegd: niet in stemming gebracht. Er was een motie ingediend van de Brazzaville-groep: Nederland en Indonesië moeten eerst onderhandelen onder supervisie van de secretaris-generaal van de V.N. en brengt dit geen resultaten op, dan treedt het plan Luns in werking. De motie kreeg 53 stemmen voor, 41 tegen en 9 onthoudingen, dus wel de absolute meerderheid maar niet de vereiste 2/3 meerderheid. Nederland heeft toen zijn eigen voorstel maar ingetrokken. En nu vragen wij ons allemaal af, wat er moet gebeuren. De ene groep zegt: gewoon doorgaan of er niets gebeurd is. De tweede groep zegt: Nederland moet met Indonesië praten. De derde groep vindt: Nederland moet met Indonesië praten, maar daarbij moeten de leiders van de Papoea's tegenwoordig zijn. Maar iedereen is het er over eens, dat de Papoea's zelf moeten beslissen wat ze willen en dat is vrijwel zeker: onafhankelijkheid, met Indonesië als goede buur.

De Indonesische minister van buitenlandse zaken Soebandrio heeft in New York laten doorschemeren dat Indonesië wel met Nederland wil praten, maar dat wij het initiatief moeten nemen.

Maar president Soekarno doet niet anders dan vijandige taal tegen ons uitslaan en ons dreigen met militair geweld. Bovendien zijn de betrekkingen tussen Nederland en Indonesië nog steeds verbroken, zelfs een ander land mag er onze belangen niet behartigen, zodat wij Indonesië niet eens officieel kunnen uitnodigen tot een gesprek. De Verenigde Staten hebben zich voor het plan Luns uitgesproken, de bladen daar leveren kritiek op de aanspraken van Indonesië op Nieuw Guinea en verklaren ze uit de lucht gegrepen, de V.N.-leden stellen het wapengekletter van Soekarno evenmin op prijs.

Op 1 december is in Nieuw Guinea voor het eerst de landsvlag van West-Papoea (de naam die de Papoea's voor hun land hebben gekozen) gehesen en het Papoeavolkslied "Tanahku Papua" gezongen.

De Papoea's in ons eigen land hebben het feestelijk gevierd in Den Haag, de voorzitter van de Nieuw-Guinea-Raad, de heer J. F. Sollewijn Gelpke, was er zelf bij tegenwoordig. In april moet de Nieuw-Guinea-Raad advies uitbrengen aan de regering, wanneer hij denkt dat het land rijp is voor zelfbeschikking.

De Papoea-student Kirihio, die in ons land studeert, heeft op eigen gelegenheid een onderhoud gehad met leden van de Indonesische ambassade in België om, volgens hemzelf, in Indonesië begrip te kweken voor het streven der Papoea's in Nieuw Guinea.

De andere zaak is de terugkomst van Anneke Beekman. Anneke Beekman is een Joods meisje. Ze is in de oorlog ondergedoken geweest bij de dames Van Moorst. Twaalf jaar geleden werd ze onder voogdij gesteld van de Joodse voogdijvereniging Le Ezrath-Ha-Jeled, men wilde graag dat ze een Joodse opvoeding kreeg die paste bij het milieu van haar (vrij rijke) ouders.

De dames van Moorst wilden haar echter niet afstaan en doken met haar pleegkind onder. Geertruida van Moorst werd veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf en heeft deze uitgezeten, ze is ondertussen getrouwd. Elisabeth van Moorst vluchtte echter met het kind de grens over, men heeft haar nooit kunnen vinden en verweet de Rooms-Katholieke geestelijkheid dat deze de vrouw en het kind hielp ontsnappen. De vorige week is Anneke 21 jaar geworden. Ze staat niet meer onder voogdij en is in ons land teruggekeerd om haar erfenis van ongeveer 120 duizend gulden in ontvangst te nemen. Ze hoopte dat in alle stilte te kunnen doen, maar deze zaak heeft ons, Nederlanders, hoog gezeten, het was je reinste kinderontvoering, en de kranten schreven van te voren al, dat ze werd verwacht. Anneke heeft een televisie-interview en een persconferentie moeten geven.

Het blijkt dat ze in Noord-Frankrijk heeft gewoond en daar een soort meisjes H.B.S. heeft bezocht, ze spreekt frans, duits, engels en nederlands. Ze is op negenjarige leeftijd Rooms-Katholiek gedoopt en woonde op verschillende adressen. Tante Bets (mevrouw van Moorst) verdiende met naaien de kost voor zichzelf en haar pleegkind. Anneke heeft gratie gevraagd voor haar pleegmoeder. Er ligt een bevel van onmiddellijke gevangenneming en ze moet nog steeds 6 maanden straf uitzitten.

Anneke heeft nog familie in ons land wonen. Sommige leden van de familie Beekman voelen niets voor dit gratie-verzoek, zij hebben al die jaren geen contact met Anneke gehad. De meeste kranten zijn er eveneens tegen, het is strijdig met het rechtsgevoel van ons volk.

De vorige week is het televisiescherm twee avonden donker gebleven. 95% van het programma-personeel van de 5 T.V. secties hadden uit protest het werk 48 uur neergelegd. Werkgevers en werknemers waren overeengekomen dat het radio - en T.V. personeel 2 x 3% van hun salaris uitgekeerd zouden krijgen plus een salarisverhoging per 1 januari 1962. De staatssecretaris van onderwijs, kunsten en wetenschappen wilde maar 3% toestaan, hoewel er geld genoeg voor was, maar er stond in het besluit dat de uitkering zou worden gegeven uit de "bedrijfsresultaten" en radio en T.V. maken geen winst. De zaak is twee maal in de Tweede Kamer behandeld, maar de regering wilde niet toegeven. Daarop volgde de staking. De omroepverenigingen hebben de stakers die twee dagen geschorst en hun salaris zo lang ingehouden, dat was alles.

Ontslaan konden en wilden ze de mensen niet, ze stonden achter hun eisen en konden hen bovendien iet missen.

De regering ziet geen reden om de emigratie van Nederlanders stop te zetten, maar meent wel dat met ingang van 1962 het stimuleren ervan moet worden gestaakt, schrijft minister dr. G. M. J. Veldkamp in zijn memorie van antwoord aan de Tweede Kamer. Het emigratiebeleid zal positief, maar niet actief worden. Het wekelijkse emigratiepraatje voor de radio zal vervallen en de regering zal zelf geen voorlichting meer geven, zij wil haar taken overdragen aan particuliere organisaties. Er wordt een voorschotregeling ingevoerd, iedere emigrant zal ongeveer f 200.— terug moeten betalen van zijn rijksbijdrage. De minister schat het emigratieniveau voor de komende 5 jaar op 12.500 personen. Hij vindt, dat emigratie zich vanzelf regelt, zodra er meer werkgelegenheid is in het moederland wensen minder mensen te emigreren.

KERST POEZIE

(Vervolg)

Jan H. De Groot heeft geluisterd . . . niet naar wat er van Kerstfeest gemaakt werd en wordt, maar geluisterd samen met de herders. En toen kwam het: "God, Uw stem . . ."

Er blonken honderd wond'ren aan de hoge
wijde blauwfluwelen hemelbogen.
De nacht was luid van stilte, en zacht
doorgloeid, zoals 't geluk in blijde kinderogen
bloeit, en woord'loos spreekt; zó overtogen
van geluk en vree was deze nacht.

En uit de eeuwigheid brak los een licht
dat goud was, wonder goud en groot. Een schicht
oranje en bloedend rood, een warm geweld van
glansen.

Dit was Uw ster, Uw bode, Uw gezant
van vree en van verlossing. God, Uw hand
was opgericht aan al de hemeltransen.
Toen schoven heel de blanke heem'len open.
Een symfonie van kleuren, een tuimelende val
van licht, gedropen
uit een heelal van blauw en goud en smetloos wit
En in de verre oneindigheid verloren
een woud van eng'len, saâm, tot goddelijke koren.
Zij zongen . . . duizend stemmen . . . God, Uw stem,
Uw stem die zong, die zong van 't kleine Bethlehem,
En van Uw grote Zoon, die was geboren.

. . . en toen hij het gehoord had, is hij met de herders meegegaan om te *zien*, te zien "met ogen tranenblind" van geluk:

Toen sloten de uiterste hemelen dicht.
En de nacht herspreidde zich zwaar.
De herders stonden dronken van licht
en tuimelden tegen elkaar.

Zij zochten hun staf en hun klein bezit.
Eén tilde een kopschuw lam
omhoog en drukte in het wollig wit
omstuimig zijn ruwe wang.

Zij togen, de jongste ging voorop
En de oudste kwam achteraan.
Hij voerde zijn willigst schaap aan de kop
over het lichte pad van de maan.

Zij vonden de stal, in de kribbe het Kind,
zoals de engel hun had voorzegd,
En hebben met ogen tranenblind
hun dieren er neergelegd.

Er zijn ook dichters, die eigenlijk met het Kerstgebeuren geen raad weten. Er zijn talloze gezinnen, waar het eerste kindje geboren wordt en eveneens talloze gezinnen, die in verre van rooskleurige omstandigheden verkeren. Toch heeft het gezin van Jozef en Maria blijkbaar indruk gemaakt, zonder dat zij gezien hebben van wat daar in Bethlehem plaats vond. Luister naar wat de grote, doch eenzame dichter Leopold te zeggen heeft:

Zij waren den dag zich moe gegaan
met zwoegen en met gezucht,
in den laten avond kwamen zij aan
in Bethlehem, het gehucht.

Maria en Jozef liepen tezaam
de donkere straten door
en vroegen bij alle mensen aan
en vonden er geen gehoor.

En hadden eindelijk in een stal
hunnen intrek genomen
en zochten zwijgend zich terecht
in dit hun onderkomen.

Na angst en noden waren gerust
ingeslapen zij beien.
En ook het kindje was gesust,
dat gekomen was met schreien.

Maria lag bij haar jonge kind
gelukkig en uitgeput,
En Jozef hield zijn knikkend hoofd
in de linkerhand gestut.

En engelen zweven met vleugelslag
om de drieën, dit nieuwe gezin,
En de drie koningen komen aan
en houden hun voeten in.

Hoe geheel anders klinkt dan het gedicht van D. van der Stoep over het vreemde verschijnsel, dat *wijzen* naar een *stal* gaan om een *kroonprins* te aanbidden. Hier spreekt een kunstenaar, die kind wil wezen om Gods geschenk te ontvangen:

Dit is hun wonderlijk relaas:
Toen z', op de ster, bij 't kindje kwamen,
Drie wijzen met beroemde namen,
Waren zij arm en dwaas.

Want, zeg maar zelf, dit gaat niet zó,
Als men een kroonprins op gaat zoeken:
Gaan knielen bij een kind in doeken,
Een volkswicht in het stro.

Zij waren even arm als gij
En even dwaas als ik moet wezen.
God heeft slechts dwazen uitgelezen,
Hij maakt hen rijk en vrij.

Ben ik en bent U, die dit leest,
En zijn de grote drie van heden,
Zijn wij de stal reeds ingetreden
En als de wijzen dwaas geweest?

De 19-jarige dienstplichtige soldaat Dick van Stuijvenberg uit Zaltbommel heeft zich lange tijd blauw geërgerd, omdat de bekende Amsterdamse jurist mr. dr. G. van den Bergh in allerlei kranten steeds tegen de ruimtevaart ageerde. Hij wendde zich tot een aantal deskundigen om inlichtingen en kreeg zelfs antwoord van dr Wernher von Braun en de Amerikaanse astronaut kolonel Glenn. Toen schreef hij een brochure "Ruimtevaart — boze waan? NEEN". Op 2 december heeft hij daarover gesproken voor de televisie.

De socialisten hebben geprobeerd de minister van justitie mr. Beerman te wippen, omdat ze het niet eens waren met zijn beleid in zake de spijtoptanten. Zij wilden het salaris van de minister met één symbolische gulden verminderen. De motie werd afgestemd.

In Nieuw Guinea wordt Michael Rockefeller, de zoon van de gouverneur Rockefeller (V.S.) vermist. Zijn boot was omgeslagen en hij heeft geprobeerd op 2 lege benzineblikken drijvend de kust te bereiken. Men heeft dagenlang naar hem gezocht, zijn vader is zelf naar Nieuw Guinea gevlogen, maar er is geen spoor van hem ontdekt. Gouverneur Rockefeller is naar New York teruggekeerd, de Papoea's zoeken nog voort.

De Nederlandse Militaire Bond Pro Rege gaat in West-Duitsland een militair tehuis bouwen voor onze militairen die daar oefenen.

Vandaag schijnt eindelijk weer eens de zon. Het heeft hier dagen aaneen geregend en bij Hengelo, Gramsbergen, Meppel en in de Gelderse Vallei staan landerijen en wegen blank. We zitten echt in de donkere dagen voor Kerstfeest. Om het gebrek aan buitenlucht en zonneschijn goed te maken, eten wij braaf sinaasappelen en slikken vitaminetabletten. Ikzelf doe er naarstig aan mee en verbeeld me dat door al die vitaminen mijn grijze haren weer zwart worden.

Ons volgend nummer

zal een gecombineerd nummer worden en tevens het laatste van dit jaar.

Als de posterijen meewerken is het vóór het jaareinde in Uw bezit.

Het zal o.m. een nieuwe puzzle voor jongens en meisjes bevatten, waarmee ze zich in de kerstvacantie bezig kunnen houden. Eveneens bevat het de uitslag van de laatste puzzle!

Wij zijn dankbaar voor de steun die wij in 1961 van onze abonnees hebben ervaren. Blijft allen meehelpen, zodat ons blad mag groeien en een toenemende invloed kan uitoefenen. Geeft Uw nummers anderen ter lezing en vraagt hen om ook abonnee te worden.

Redactie en Administratie C.C.

DE URBANISATIE VAN TORONTO EN DE BENEDEN FRASER VALLEY

De heer A. D. Crerar heeft, tijdens de in Montreal gehouden "Resources For Tomorrow" conferentie voorspeld, dat Toronto zich over 40 jaar zal uitstrekken van Cobourg in het oosten tot London in het westen. In het noorden zal Toronto dan reiken tot Peterborough en Barrie. Ook het beneden Fraser Dal in Brits Columbia en de laaglanden van de St. Lawrence ten westen van Three Rivers en ten oosten van Cornwall, zullen dan volgens de heer Crerar één groot stedelijk gebied zijn.

Deze urbanisatie zal mede veroorzaakt worden door het steeds groter wordend aantal gezinnen dat over twee auto's beschikt en de nog steeds toenemende populariteit van de auto als tranportmiddel. In de toekomst zal, aldus genoemde Canadese stedebouwkundige, het aantal en de omvang van grootstedelijke concentraties nog voortdurend toenemen. Hij zei niet te geloven in decentralisatie. Ook meende hij dat het aantal eengezinswoningen op de duur niet meer zal stijgen.

A Christmas Story for Children by Ineke Parlevliet

Why it could be a real Christmas for Michael

I don't think that you know Michael Wilson, for Michael lives in a very big city. And in big cities people do not know each other very well. Sometimes they don't even know their own neighbours. But the children in Michael's class knew him so much the better. "Michael Wilson?", they said, "that bossy and selfish boy? Of course we know him, but we don't like him at all. He is stingy and swanky. His father is a doctor and has a lot of money. Michael always wears nice clothing and often he comes to school with some presents he received. Last summer he got a new bike and he showed it to us. Yet none of us was allowed to try it. Michael always had the best of everything and he brags about it, but he will not even share some candies with us. He wants to keep everything for himself!"

It was true. Michael was a spoiled brat and he always wanted to have his own way. When he could not have things the way he wanted, he got angry and walked away. No wonder the boys and girls did not like him. They told him off and did not bother with him anymore. Soon Michael did not have one friend left.

At home Michael complained to his parents that he had no one to play with. Michael was an only child. Of course he could not help it that he had no brothers and sisters. But that he did not have any friends, was Michael's own fault. His mother told him this and she explained to Michael that he first should learn to be a real friend himself. If he would share his belongings with the other boys and girls in his class and if he would be less bossy and more friendly, he could get as many friends as he wanted.

But Michael did not listen to his mother and he would not even try to be nice to other children. From day to day he became more moody and dissatisfied. You would believe that Michael, who had so many nice things, would be the happiest boy in the world. But it was just the contrary! He was not happy at all! Now you see that money and beautiful presents do not make one really happy. You only get happy when you try to make others happy. But Michael did not believe this.

Michael's parents were very worried about their son. They loved Michael very much, but they were very distressed that their only child was so selfish and unkind. "I wish we had more children", his mother often sighed, "then Michael might have been different . . ." But God had only given them Michael. "I wish I were not so busy, so I could spend more time with Michael myself", Dr. Wilson often said to his wife. "But I can't leave the sick people alone when they need me . . ."

Michael's father and mother often prayed to God and asked Him if He would help Michael so that he might become a happy and contended boy. Yet Michael remained the same or even got worse. It seemed as if God did not listen to the prayers of his parents.

Then, one night, something happened, which started to change the life of Michael and also of his parents. That night doctor Wilson was reading the newspaper and suddenly he said to his wife: "Mary, you should read this article. It is about children who have no parents and who need another home where they can get new parents". Mrs. Wilson dropped her knitting and started to read. When she had finished, she was very impressed. "Those poor children!", she said. "How tragical to have no parents and no real home to live in! Do you . . . do you think that we should take one of these children in our home?", she asked her husband.

Dr. Wilson sucked his pipe. Then he said slowly: "Yes, I think we should. I never thought about a thing like that before. But we have a big house and lots of room. Furthermore it would be very good for Michael to have a brother or sister. Perhaps we could get a boy his age . . . What do you think about it?"

Mrs. Wilson did not answer right away. Finally she said slowly: "If we took one of these children, I think we have to keep him. It would not be fair to keep him for a short time and then to send him away. We should give him a permanent home and we can only do that if we adopt him legally. Then he will be our own son, just as Michael is. We have to love him just as much as we love Michael. That is perhaps not so easy. I don't know. What will Michael say about it? Suppose he does not like the boy and he is going to be jealous of him? He may even be nasty to the boy and that would be terrible!"

"That could happen", Dr. Wilson answered. "But on the other hand it could turn out the other way too. Perhaps Michael would be so happy to have a brother, that he will learn to share his belongings and be more pleasant".

Until deep in the night Michael's parents discussed what they should do. They did not know, but they asked God to help them in making the right decision. They believed that God would arrange things in such a way that it was to the best of all of them.

The next day Dr. Wilson went to see the director of the Children's Aid Society, who had written the article about the parentless children in the newspaper. When he came home again he told his wife what the director had said. If they wanted to adopt a boy, they certainly could, but it would take some time to find a boy of Michael's age, who would fit in their home best. Dr. Wilson said that first he wanted to talk to his wife and to Michael, then he would let her know whether they really wanted a boy or not.

When Michael came home from school at 4 o'clock, he was surprised to see his father home. As a rule his father was in his office to help the patients.

"Listen, son", his father said. "Mom and I want to discuss something important with you. Although you are still young, we want to hear your opinion about it, as it concerns you as much as us". And the doctor started to tell Michael about the article in the paper and his visit to the Children's Aid Society.

"A brother! A real brother of my age!", Michael exclaimed excitingly. "Oh, Dad, that would be swell! To have a brother just like Danny and Robert have! How nice! How nice! Then I will always have someone to play with. Next summer we can go swimming together and when it starts freezing soon we can play hockey on the rink you made in the yard. When does he come? To-morrow? And what is his name?"

Michael's mother smiled with relief. Michael indeed would be happy with his brother. But she wanted to be sure. "Listen, Michael", she said. "We don't know yet which boy it will be and we don't know either when he will come. It will take a while, but we hope it will be before Christmas. That is only three weeks from now. However, there is something you should realize very well. When we adopt a boy, this boy will be just as much our son as you are. That means that we want to love him very much, just as we do you. It also means that the both of you will get the same and will be treated exactly alike. We never and never want to hear you say that you come first, because you are our own and that boy is not. This might be very difficult in the beginning for all of us, Michael, but only if we try to make this boy happy, we all will be happy. We should not take that boy because you want a playmate. In the first place we should adopt him because the child has no parents and no permanent home to live in where he can be happy. Do you understand that, Michael? You have to share your belongings with him and do everything to make him feel at home and happy. Do you think you can do that? Do you want to do that?"

Michael was very rapid with his answer. "Of course I will do that", Michael said. "The boy can have my old hockey skates and baseball bat. We will have lots of fun together. I hardly can wait till he arrives!"

The doctor and his wife felt happy. They were sure that God wanted them to adopt one of the children. An hour later he phoned the director of the Children's Aid. She said she would come over the following day to discuss things further with him and his wife. She also wanted to talk to Michael herself. "That was all right", Dr. Wilson said.

The days went fast and Christmas was coming closer and closer. Twice the director of the Children's Aid Society had been to Michael's parents home and each time Michael had hoped she would bring the boy. But they still had to wait. The director said that she had not yet found the right boy for them. Michael got impatient. Only one more week, then it would be Christmas. Suppose the boy would not come before Christmas! That would be a terrible blow!

Michael had already planned everything. He would take his new brother to the Sundayschool party and show him to the other children! During the Christmas holidays they could skate and play hockey from morning till night! The boy should come pretty soon now or else all his plans would fall apart!

It was the last schoolday and Michael came home with a good report card. His parents were pleased about it. When they were having supper, Michael told his father and mother that his teacher had told them that morning the Christmas story from the Bible. "I think that the innkeeper was a very nasty man", Michael said. "He could see that Mary was tired and that she was going to have a baby. And still he let her sleep in the stable on the hard ground. If I had been that innkeeper I would have given her my own bed. That's for sure".

Michael looked expectantly at his parents. He was much better than that innkeeper. His parents could be glad about that.

But his father did not praise him. Instead he said: "I am not so sure that you would have given your own bed to Mary and Joseph, Michael. It is very easy to say that now. Because now you know that it was Jesus who was to be born that night. But the innkeeper did not know that. Of course it should make no difference what so ever whether Mary and Joseph were in need of a place to sleep or other people. We should help every one who needs help. Don't think that you or we are any better than that man in Bethlehem. We very often do the same thing as he did. We often send people away with empty hands. The innkeeper at least gave them the stable for use".

But Michael shook his head and said stubbornly: "I would have given them my bed. I would not have minded to sleep on the floor my self. I think it was a shame that the Lord Jesus had to lie in a manger!"

Dr. Wilson laid his hand on Michael's head. "I really and sincerely hope that you mean what you say, son, but you still have to learn many things. One of them is that Jesus had to be born in the stable, because he had to suffer for our sins. For yours too, Michael. Never forget that".

Michael was disappointed. His father did not even believe that he was such a good boy!

A few minutes later the meal was finished and Michael went to watch his favourite T.V. program.

It was two days before Christmas. Michael had almost given up hope that the boy would come before Christmas, when suddenly a black car stopped in front of the house and a lady got out. Michael immediately recognized her: It was the director of the Children's Aid Society! But she did not have a boy with her. Could she not find any? Michael was anxious to learn more about this, but to his great disappointment he was sent outside by his parents.

It seemed to take ages before the director finally left. Michael rushed into the room. "Is the boy coming, Mom?"

Michael looked at his parents. They were so quiet . . . so serious. Was there something wrong?

Then his mother started to speak. "If you want the boy to come, we can get him to-morrow", she said slowly, "but we are not so sure that you really want him . . ."

"Of course I do!", Michael screamed. "Why should I not want him. You promised me a brother and I want to have one". Tears almost came to his eyes.

Dr. Wilson cleared his throat, but his voice still sounded hoarse when he said: "The boy we are talking about, Michael, seems to be a very nice lad, but there is something wrong with him . . . He can't walk. He is lame. He was hurt in a car accident some years ago. Both his parents were killed in that same accident. The boy, Mark is his name, has been in an institution ever since, but he is very unhappy there. He . . ."

(Continued on next page.)

But Michael did not listen any longer. Only one thing mattered. The boy who was going to be his brother was lame! A cripple! And suddenly Michael felt cheated. That was a dirty trick! He wanted a boy to play with and not one to push around in a wheelchair!

"I don't want a crippled brother!" Michael screamed loudly. "If I can't have a normal boy with whom I can play, I don't want a brother at all. It is mean! It is mean! Let that Mark stay in the institution. It is not my fault that he can't walk. But I don't want him, do you hear? I don't want him! Never!"

Dr. Wilson and his wife were shocked. Was that Michael's reaction? How terrible! The doctor sprang to his feet and grabbed Michael by his arm in a strong and painful grip. "Up stairs. To your bedroom. Immediately! Shame on you. Get out of my sight. I don't want to see you any more. I don't want to have a son like you. You selfish, egoistic brat!"

Michael cried and screamed and tried to struggle himself loose. But his father dragged him out of the room and pushed him into his bedroom. Then he locked the door, while Michael carried on as a madman. When the doctor returned to the living room he was very pale. His wife cried. "I had hoped that Michael would change", she sobbed and now he is still the same. He only thinks about himself . . ." The doctor bit on the stem of his pipe. He was still very angry. "Don't go and see Michael", he said. "As far as I am concerned, he can stay in bed till to-morrow. I don't want to see him". Then he jammed the door behind him and went to his office, where some patients were waiting.

Michael's mother got up too and started to iron the laundry, but her eyes were still red. "It is our fault too", she said softly to herself. "We were so happy to have Michael that we spoiled him . . . and now it seems too late that Michael ever will change . . ."

The hours went by and doctor Wilson and his wife had lunch, but Michael did not get any. The evening came and again Michael could not have any supper. The doctor had to go to the hospital to see a sick woman. "I think I'll go and talk to Michael", his wife said, "we can't leave things the way they are". The doctor only nodded. Then he left.

Shortly after, his wife went to Michael's bedroom. In her hand she had a tray with some sandwiches and a glass of milk. Michael was lying with his face to the wall. "Here is something to eat, Michael", his mother said. Michael turned around. But he did not dare to look at his mother. While he ate his late meal, his mother started to talk.

"You have had many hours now to think about the words you said", she began. "I am not going to repeat them. Nor do I want to talk to you for a long time. What I have to tell you, can be done very briefly. Only two days ago you told Dad and me that if you had been the innkeeper, you would have given Mary and Joseph your own room. You said that the innkeeper was a nasty man. Well you are worse than he was, Michael. Much worse. The innkeeper at least gave Mary and Joseph a stable to sleep in. But you sent a crippled boy away, who has no parents and no real home. You were so sure of yourself that you would have given your own room for Jesus to be born in. You were bragging about that. Now the Lord Jesus knocks at your door, you don't even want Him in the house . . ." Michael now looked at his mother with wondering eyes. "But . . . but I did not say that the Lord Jesus could not live with us", he defended himself. "I only said that Mark . . ." Michael did not dare to finish the sentence.

"That does not make any difference, Michael. If you don't want Mark to live here, you don't want Jesus either. Jesus himself said that what good you do to other people, you do to Him and if you don't care about others who need help, you don't care about Jesus either. You can read this in your Bible. It is in Matthew 25 at the end". Then she gave Michael his Bible and left the room. But she did not lock the door.

It was very late now and Dr. Wilson, who had come home from the hospital, was tired. "Let's go to bed", he said. "To-morrow I will see the director of the Children's Aid and tell her that it would be better not to take Mark. I don't think we should ask for a healthy boy either. We cannot give him a happy home as long Michael is so selfish". The doctor sighed and his face looked sad. His wife wanted to say something, but suddenly the door went open and Michael came in. He stopped in the room. His eyes were red and swollen. And his voice sounded full of tears when he said: "Mom, Dad, I am sorry . . . I am so terrible sorry . . . Please, may Mark come and live with us . . . I . . . I will be really kind to him . . . I want to love the Lord Jesus . . . and Mark too . . ."

With one big step Dr. Wilson went to the boy and he picked him up as if he were a small baby. "Do you really mean this, Michael?", he asked. Michael nodded with his head, while he threw his arms around his father's neck. He had never felt so happy as he did now.

Dr. Wilson slowed down. "You see that big building, Michael? Well, there lives Mark. Here is the drive-way. We will be there in a moment now". It was the next day and Dr. Wilson and his wife had taken Michael with them to pick up Mark from the institution of crippled children.

Dr. Wilson parked the car and a moment later they were shown into a big hall by a young girl. They only waited a minute. Then a kind looking man appeared, who said: "Dr. and Mrs. Wilson, what a pleasure to see you here. Only an hour ago I told Mark what was going to happen to him. He still can't believe it and of course he is a little bit nervous. But I really hope that he will become happy in your home. Mark is a very sensitive child, who cannot get used to the big institution. What he really needs is a private home with parents and a brother". Now the man, who was the director of the institution looked at Michael. "I hope that the two of you will get along fine, boy". Michael was too nervous himself to give a reply.

They all followed the director into a large playroom. There were many children, boys and girls and they all seemed very busy. They laughed and had a lot of fun. Michael walked slowly into the room. The children stopped laughing and they looked curious at the three visitors and the director. Michael looked around and suddenly he grasped his mother's hand. That child there had only one arm! An the boy next to him had been painting with his mouth. He still had the brush between his lips. His arms were thin and limp. They were lame.

"Come on, boys and girls. Get back to your work. Otherwise you won't get the Christmas decorations ready for to-night". The children obeyed and went on painting and glittering shepherds, angles, a little crib, stars and what not. They started to laugh again. They seemed very happy. Michael could not understand it. With each child there was something wrong. The one could not walk, another could not use his arms, a third limped, a fourth missed a hand . . . It was terribly sad. How could these children still be happy . . .? Michael wondered.

"And this is Mark!" Michael heard the director say. Michael saw a boy with deep brown eyes in a small face, sitting in a wheelchair. He had not been painting like the other children, but in his hands he held a book. Michael saw how his fingers trembled.

"Mark, this is Dr. and Mrs. Wilson and their son Michael. They have come to take you with them. Do you want to go?"

Mark looked with his sad brown eyes at Mrs. Wilson. "I would like to go with you", he said softly, "if it is not too much trouble . . . I can't walk, you see . . ."

"Dear Mark", Mrs. Wilson said warmly, "we love to have you, exactly as you are. You will be the nicest Christmas present we have ever had!"

A radiant smile appeared on Mark's face and he held out his hand, which they all shook vehemently. "Hi, Mark!", Michael said. "I am Michael . . . I am so glad that you come to live with us". Then he started to push the wheelchair out of the room. Now the other children started to yell: "Where are you going to, Mark?"

Before Mark had a chance to answer, Michael shouted: "He is going with us! He is going to be my brother!"

All the children laughed and some clapped their hands. They were happy for Mark.

That night Michael could not sleep. To-morrow it would be Christmas! And in the room next door to him, slept Mark, his new brother. Mother had helped him undress. Mark had been embarrassed and shy and Michael felt terribly ashamed that he had two sturdy and healthy legs, that he could jump, ran and skate and do everything he wanted, while Mark could not even do two steps by himself.

"Perhaps later-on Mark can be taught to walk", Dr. Wilson had said. "His case is not completely hopeless. That's why the Director of the Children's Aid thought that he should live with us. Because as a doctor I can do perhaps more for him. I will ask my friend, Dr. Spears, who is a very good specialist, to have a look at him after Christmas...."

"And I at first did not want Mark!" Michael thought over and over again. He had prayed God to forgive him, but yet Michael felt that this was not enough. He had to do something for Mark himself too . . . But Michael could not think of anything. His thoughts wandered away. To-morrow would be a big day! First the presents under the Christmas tree and then they all would go to church. Mark would go with them too. In the afternoon they would go to the Christmas party of the Sundayschool and at night Dad would tell a story and Mark and he would play with the presents they got.

Suddenly Michael held his breath. There would be many presents from him under the tree: from his parents, his grandparents, from his aunts and uncles and from Jessie, the nurse in father's office . . . But there would be none for Mark. No one knew that Mark was coming to-day and Dad and Mom could not have had the opportunity to buy anything for Mark. What a terrible thing: Lots of presents for him self and nothing for Mark at all!

With a jump Michael sprang out of his bed and went on tip-toes downstairs to the living room. He switched on the light. There was the tree, tall and wide and beautifully decorated. Under the tree were the presents. What a large pile!

Michael started to read the names on the boxes and parcels. There were a few for Mom and Dad and only one for Mark. All the rest were for him . . .

"I'll give Mark some of mine", Michael said aloud. There was a big parcel. It felt funny. What could it be? Would it be something that Mark could use? Then Michael knew what it was: A pair of boxing gloves. No, he could not give those to Mark. What would be in the next gift? The parcel was light and felt hard. A game? Suddenly Michael remembered that he had asked for a ping-pong set. That must be in the box. But Mark could not play ping-pong either.

Slowly Michael walked around the tree. His eye fell on an enormous parcel, which was half hidden under the branches of the tree. He stooped down to have a better look. His heart beat faster. "For Michael" was written on the paper. Michael knew at once what it was. An electric train! He had wanted an electric train for years, but his parents had always told him that he was too young for such an expensive present. And now here it was! Michael was sure. This was the nicest gift of all! His great wish was finally fulfilled. To-morrow night he would play with it . . .

"And what about Mark?" a little voice in Michael said. "Mark can also play with an electric train, even if he is cripple", the voice went on.

Michael bit on his lips. No, he could not, this was his train. No one asked him to give his nicest present to Mark. He could find something else for him.

"If you really want to love Mark, just as you want to love Jesus, you should give the best and the most beautiful thing you have", the little voice said again.

Michael hesitated one moment. Then he looked for a pencil and while the tears came to his eyes, he started carefully to scratch out his name on the huge parcel and then he wrote with large letters: For Mark, my brother.

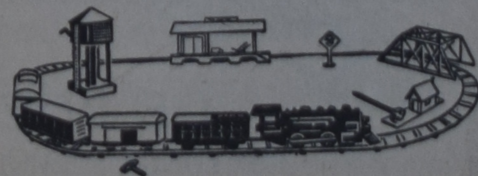
Michael had not heard that the door went open and that his father had come into the room. "What are you doing there, Michael?" The voice of the doctor sounded a little bit worried. Michael looked up. He blushed and stuttered: "I . . . I was thinking that there would be no parcel for Mark tomorrow . . . and so I gave him one of mine . . ."

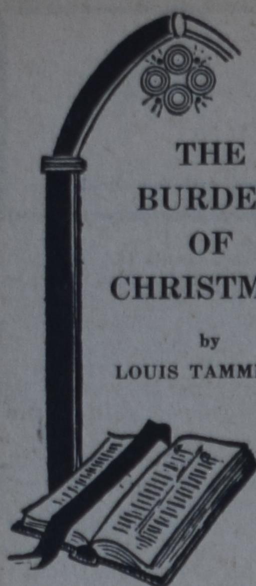
The doctor went to the tree and saw the present which had now Mark's name on it. "Do you know what is in the parcel?", the doctor asked. "Yes, my electric train . . .", Michael said softly, while he looked at the floor as he did not want to show his father the tears in his eyes.

But the doctor lifted Michael's face up with his hand. Then he said: "Michael, my son! My oldest son! How proud I am of you. You have made me very happy . . ."

When Michael was back in bed, tucked in by his father, there were no longer tears in his eyes. He was happy. It was true what mother had said: If you try to make others happy you will get happy yourself too.

To-morrow would be Christmas and Michael knew that the Lord Jesus would be pleased when Mark got his present, for this present was also for Jesus Him-self, who was born in the manger. Michael had made room for Him in his heart. Now it could be really Christmas to-morrow!

THE BURDEN OF CHRISTMAS

by

LOUIS TAMMINGA

It happened in a city in the West.

A minister typed out the praeching schedule for the services in December of that year. He mailed the schedule to his colleague. At least he intended to. But he made a mistake. He failed to put the paper in the envelop. The next day his colleague received an empty envelop in the mail. The colleague, however, read the name of the sender on the back and quickly replied: "Thank you for the empty envelop; it was a fitting picture of the way people celebrate Christmas: in graceful letters it said 'CHRISTMAS' on the outside, but it was empty inside!"

How meaningless Christmas is for many.

The inn-keepers of Bethlehem shook their heads, "no vacancy, sorry," and hurried along with their hustle-bustle of an emergency season. No, they didn't intentionally shut the doors to the Son of God. If they had known that, they would have scrambled to be the first to make room for him. But since that time the inn has stood as the monument of a world that has no place for Jesus.

There is no place for him today when there is no place for his cause and no concern for the wellbeing of our fellow human being. Egotism and selfcenteredness and shallowness and lack of vision shut out Jesus.

"Joy to the world! the Lord has come. Let earth receive her King; let every heart prepare Him room . . .". We drone along in drawn-out sounds in the singing of the songs of the season.

But when Jesus does enter our heart, the old sinful worried ego must move out and be hammered on the cross. Jesus in the driver's seat and we to follow after.

What did we sing again?

"Let earth receive her KING"?

A King has a Kingdom!

So my life has a new setting!

I live and hope and plan and sweat for that Kingdom.

The date of Christmas is **not on** December 25. The Bible nowhere says that.

Christmas must be celebrated on all the inopportune days that follow from the 26th on.

The drama of the cruel inn is re-enacted everyday at the wrong choice between a show and an evangelism canvass.

The wise men of the Orient present their precious gifts a thousands times over every time when we make "another payment" for Church and Kingdom first, instead of making a meagre handout of what is left at the end.

The shepherds hurry to Bethlehem once again in eager expectation, when we make an evening free for the Christian School, the C.L.A., a sacred oratorio or an evangelism project and let the television cool off for an evening.

Christmas is vain as an empty envelop as long as the Kingdom of God in Christ doesn't pulsate in our hearts.

Every day in our lives is as glorious as the song of the angels when those lives are propelled by the urgency of the preparation of Jesus' Kingdom.

"Then let our feet move, move faster in loving service ere our Lord does come."

☆

It happened in Denmark at the dawn of the gloomy days of the Second World War.

Rev. Mortensen has just climbed up the pulpit.

Good old Mortensen. At least he didn't keep his audience too long.

People settled down comfortably when he was about to start the Christmas sermon. Hansen, the grocer, yawned. But what did the preacher say there? Did they hear that right?

"Congregation, pretty soon I am going to enjoy a good dinner of stuffed goose!"

A **goose** in the sermon and that of Rev. Mortensen!

But suddenly he looked melancholy.

"But, Congregation, I am afraid it won't taste very good."

O, yes, his stomach troubles again, and then preach twice today, and really . . .

But wait and listen.

"People, I think of the unemployed, of nations that engaged in senseless slaughter of countless young lives, I think of the nameless refugees in bleak camps, of the Jews that are being tortured and murdered. I think of the hunger, the cold, the hatred, the scheming, the cruelty, the pain and the waves of grieve that have washed over our world. We say, "O, what a misery in the world, those poor people," and we eat our geese."

The preacher's face has become red; the people gaze at him uneasily.

And a softer voice continues: "Brothers and sisters, everybody knows that Christmas is celebrated in the world. I never argued against candlelights, good fun, presents and family games. Jesus never spurned life of this world. He was at the wedding of good friends and took care of more wine, he suffered the fishermen a generous catch, he dressed well in his coat without seams, and it was sunshine in Bethany when he dropped in for a couple of days. But every corner and winding of the road he saw sin rear up its ugly head. At every encounter he sensed the guilt that held people in its grip of terror. Then he bore it all and suffered and died."

It has become very still and quiet in the old church-building.

"Beloved, will you join that Christ in a world where demons and devils have conspired in a last desperate battle to wipe out the cause of Christ's Kingdom?

Will you break with your laziness and cozy comfort to follow the Master and bear out the gospel into that world?

Will you reach out and ease the pain of the dying?

Are you willing to sacrifice till it hurts and give yourselves?

The time has come that the inexpressible distress of the world and our own superficiality and the godlessness of our society might compell us to wonder whether we wouldn't have the duty to wish each other a sad Christmas, Amen."

LABOUR NEWS

DE C.L.A.C. en THE MARITIMES

Het is verblijdend dat de Christelijke vakbeweging in Canada, ondanks weerstanden en tegenstand, doorgaat om ons volk te confronteren met de noodzaak van een christelijke actie, gebaseerd op God's Woord. Tot die vaste overtuiging kwamen de vele leden van de Christian Reformed Churches in the Maritimes, die konden luisteren en van gedachten wisselen met Mr. G. VandeZande, the full-time representative of the CLAC.

Het waren hoofdzakelijk de leden van de Maritime Christian Reformed Churches, nauw aan elkander verbonden in de strijd om het kerkelijk bestaan, die de noodzaak en de roeping gevoelden om ook in dit gedeelte van Canada zich te bezinnen op hun taak op het terrein van de arbeid. Een nadere studie van de hedendaagse wetgeving in Nova Scotia en Prince Edward Island versterkte onze saamhorigheid en ons verlangen om te komen tot daadwerkelijke actie. Hier in de Maritimes bezitten wij nog vrijheden (een nogal omstreden begrip!) die de werkman in Ontario niet meer kent. Zo lezen wij bijv. in Sec. 6 van de Nova Scotia Trade Union Act, en wij vatten samen: "No provision in a collective agreement requiring an employer to discharge an employee because such employee is or continues to be a member of, or engages in activities on behalf of a union other than a specified trade union, shall be valid." En bij nauwkeurige lezing van Sec. 67 ontdekken wij dat "the Acts allows the voluntary check-off under certain conditions but does not appear to allow any form of **compulsory** unionism".

Het besluit werd genomen om Mr. VandeZande uit te nodigen om naar de Maritimes te komen en spontane toezegging en medewerking werd van alle zijden ontvangen. Op 15 November van dit jaar arriveerde Mr. VandeZande per vliegtuig in Fredericton, N.B. Diezelfde dag werd een contactavond belegd onder leiding van Ds. D. Lieverdink, de home missionary in New Brunswick. De volgende dag reisde Mr. VandeZande naar Truro, Nova Scotia, waar hij de spreker was op een bijzondere Maritime Consistory Meeting. Zeer regelmatig komen de kerkeraden van de zes kleine gemeenten in de Maritimes bij elkaar om gezamelijk de belangen van onze kerken in dit deel van Canada te bespreken. Op deze vergadering sprak Mr. VandeZande over de beginselen die de kerk heeft uit te dragen ook op het terrein van de arbeid. De roeping van de ambtsdrager werd besproken. Het werkelijke karakter van de neutrale vakorganisaties werd belicht. Er heerste een zeer eenstemmige geest op deze belangrijke vergadering, waar alle kerkeraden van de Maritime gemeenten goed waren vertegenwoordigd. Rev. Van Dyk had de leiding van deze avond.

De volgende dag reisde Mr. VandeZande naar Kentville, waar een vergadering werd gehouden voor allen die belangstelden in het werk van de christelijke vakorganisatie. Het was een buitengewoon vruchtbare avond, waar ook onze farmers vertegenwoordigd waren, en de roeping werd gevoeld om samen de strijd aan te binden tegen de geest van deze tijd op het terrein van de arbeid. Vanaf Kentville ging de reis naar Prince Edward Island, waar op Zaterdagavond een vergadering werd gehouden die zeer goed werd bezocht. Ook hier bleek zeer veel belangstelling te bestaan voor de problemen en taak op het arbeidsterrein. Op Maandag 20 November was Mr. VandeZande in New Glasgow, waar Mr. Dykstra, een oude veteraan op het terrein van de Christelijke vakorganisatie in Holland, actie had gevoerd voor deze avond en vele belangstellenden bij elkaar had gebracht. Tenslotte werden op Dinsdag en Woensdag nog twee vergaderingen belegd in Halifax en Truro. In Truro werd de meeting bezocht door de provinciale vertegenwoordiger van de Social Credit Party.

Op alle vergaderingen hield Mr. VandeZande lezingen, gaf toelichting inzake de hedendaagse wetgeving in de Maritimes, en beantwoordde de vele vragen die hem werden gesteld. Zeer gesterkt en vertroost, maar bovenal onder de indruk van onze roeping en verdere taak in de Maritimes hebben wij tijdelijk afscheid genomen van Mr. VandeZande, en wensen wij hem Gods rijke zegen toe.

V. D.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord we announce the birth of our daughter

JOANNE ELIZABETH

Mr. and Mrs. W. H. Buikema.
Henry.

November 29th, 1961.
35 Robert Street,
Weston, Ont.

With gratitude to the Lord we announce the birth of our son and brother

GORDON PETER

Mr. and Mrs. John Oudman.
Jack.
Margaret.
Pauline.
Clarence.
Howard.
Teresa.

Box 550, Taber, Alberta.

Op Zaterdag 23 Dec. 1961 gedenken, zo de Here wil, onze ouders

A. C. DEN BROEDER
en
C. H. M. DEN BROEDER—DE JAGER

hun 30-jarige echtvereniging.
Hun dankbare kinderen:
Betty.
Joop en Aafke.
Henk.

Gelegenheid tot feliciteren in de namiddag van 2—5 uur.

3 Heatherdale Rd., Apt. 101,
Toronto, Ont.

PEREBLOESEM trico: hagelwit, volmaakte pasvorm, voortreffelijke afwerking. De echte Hollandia-kwaliteit

Uw
JANKOK
AGENT
heeft het

D.V. Zondag 17 Dec. 1961 hopen onze geliefde ouders

Mr. en Mrs. C. BERGSHOEFF

hun 35-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

145 Green Road,
Stoney Creek, Ont.

Verpleegster, 40, wil graag

CORRESPONDEREN

of kennismaken met nette Chr. heer. Brieven onder No. 1435, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For Sale:

100 ACRE DAIRY FARM

150 acres under lease, 60 head of Holstein cattle. Open milk quota. All good buildings. House city conveniences, 11 rooms. Full line modern machinery. A good money maker. Price $ 75,000.00 with fair down payment. Phone Ridgeway 810 R 13. D. Graham Jr., Sherkston P.O., Ont.

MARRIED MAN WANTED ON A DAIRY FARM

Experience necessary. Good wages. Housing facility for a small family. Contact Rev. H. Hollander, Orangeville, Ont.

Wanted on a dairy farm:

HIRED MAN

Good house available. And a

SINGLE MAN

Living in. Mr. M. Elgersma, R.R. 1, Cayuga, Ont. Phone 772-3694.

Christelijke Boeken

Zowel Hollands als Engels. In Hamilton en omgeving kunt U telefonisch bestellen, NE 7-2151 Burlington Book & Bible House, Burlington. Bestellingen van twee dollar en meer worden in Hamilton en omgeving zowel als door heel Canada portvrij thuisbezorgd.

TRUCK AND AUTO BODY

37-41 Maple Ave.
Richvale, Ont. - 285-5334

COMPLETE COLLISION SERVICE
REBUILDING - WELDING
GENERAL REPAIRS
Pick Up and Deliver
D. P. Jongkind, Prop.

REAL ESTATE INVESTMENTS

Commercial Buildings, Apartments, Houses

H. SNOOK
with
H. KEITH LTD.

181 EGLINTON EAST
TORONTO 12 HU 7-3333
HI 7-1417

BOOKS MAKE FRIENDS

Bible Commentaries, 6 Vol. sets and One Vol. sets.
Intern. Bible Encyclopedia, 5 Vol. set.
Cruden's Concordance, and many, many other valuable books.

For small gifts:

Devotions and prayers

Calvin	1.50
Spurgeon	1.50
Wesley	1.50
Bunyan	1.50

etc. etc.

HOLLANDSE LEESBOEKEN, pracht voorraad.
Bibliotheken 10% korting.
VRAAGT CATALOGUS

Chr. Book Centre
Anton Lammers

36 Longwood Road North
HAMILTON, ONT.
Phone JA 2-1234

---

145 Acre Dairy Farm

met melkcontract. Groot stenen huis, van alle gemakken voorzien. Beste barns. Silo. Bulkcooler, tractor, ploeg, combine. Bijna allemaal stamboekvee Holstein. Best land, sandy loam. 14 mijlen van Hamilton. Vraagprijs $ 55,000.00. Met $ 15,000.00 down.

Te huur: 35 ACRE TUINGROND. Goed huis en barns. Varkenshok. Moet een goed gezin wezen. Een goede kans voor iemand om hier te komen, en dan omkijken voor een farm. Huur 75.00 dollar per maand. Farm is ongeveer 7 mijlen van Burford, Ont. Voor een jaar is de farm te huur.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

We wensen vrienden en bekenden een

GEZEGEND KERSTFEEST

en een

VOORSPOEDIG NIEUWJAAR

Mr. en Mrs. Van Dijk
Audrey en Nick

Wederverkopers van geïmporteerde Hollandse artikelen.

Fort William, Ont.
General Delivery.

INDUSTRIELE WERKGELEGENHEID IN CANADA BLIJFT TOENEMEN

In augustus jl. nam het indexcijfer van de industriële werkgelegenheid in Canada verder toe. Het beliep 123.4, vergeleken met 122.5 in juli 1961 en met 123.1 in augustus 1960. Het gemiddeld weekloon bedroeg in augustus 1961 $ 78.26, tegen $ 78.24 in juli 1961.

De verkoopprijzen van industriële produkten liepen in september 1961 met 0.1 punt tot 102.9 terug. De algemene groothandelsprijsindex bleef in oktober onveranderd, te weten 235.2. In oktober 1960 bedroeg dit cijfer 230.6.

Reizen per

BOOT - VLIEGTUIG - BUS - TREIN

is binnen Uw bereik wanneer U een bezoek brengt aan

LUCAS and KING Ltd.
TRAVEL SERVICE

Vraag vrijblijvend volledige inlichtingen voor Uw reis naar Holland bij

JAN FABER

in het kantoor van LUCAS & KING op "The Centre", Barton & Kenilworth in Hamilton.
Postadres: Simpson-Sears at the Centre. Hamilton, Ont.
Telefoon LI 9-2475, of bel Jan Faber 's avonds thuis in Burlington op NE 7-5119.

Holland Construction Co.

Wolverton Rd. — Phone
GRIMSBY, R.R. I — WH. 5-4012

Speciaal in Greenhouse Constructie

en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.

KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

"World Wide Travel Service"

359 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

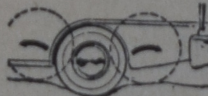
ME 5-5661

BERT VAN GAGELDONK
's avonds CH 7-0672

GEBRUIKT S'WINTERS UW VERSTAND

STELT UW RIJDEN ZOWEL ALS UW AUTO IN OP DE WINTER

Volgt deze regels aanbevolen door het Ontario Department van Transport

1. **START KALM.** Start een auto met handversnelling op gepakt ijs en sneeuw in de tweede versnelling. Draai de wielen recht vooruit om het starten te vergemakkelijken. Wanneer U vast raakt in de sneeuw, start dan in de eerste versnelling en trekt langzaam zover mogelijk vooruit op en schakel dan op achteruit. Herhaal de schommelbeweging totdat Uw auto vrij komt.

2. **ZIET EN WORDT GEZIEN.** Houdt de ramen en voorruit vrij van sneeuw, ijs en modder. Open de achterramen op een kier voor ventilatie zodat de ramen niet van binnen kunnen beslaan. Schakel Uw hoofdlichten aan in sneeuwstormen bij daglicht, zodat anderen in staat zijn om U te zien. Vallende sneeuw vermindert het uitzicht en sneeuwbanken kunnen opritten, kruispunten, voetgangers en andere voertuigen verbergen.

3. **MAAKT UZELF VERTROUWD MET DE WEG.** Controleer geregeld de gladheid van ijs en sneeuw en regelt Uw snelheid dienovereenkomstig. Toets de wegoppervlakte regelmatig met enkelvoudig gebruik van rem- en gaspedaal om uit te vinden hoe gemakkelijk de wielen kunnen doorglijden of ronddraaien.

4. **VOLG OP EEN VEILIGE AFSTAND.** Houdt voldoende afstand tussen het voertuig voor U zodat er genoeg ruimte is om te stoppen. Rijdt met minder vaart dan normaal. Men heeft van 3 tot 12 maal meer afstand nodig om te stoppen op sneeuw en ijs dan op een droog plaveisel.

5. **REMT VOORDAT U EEN BOCHT MAAKT.** Bereidt U voor op remsituaties en begin lang van tevoren in te houden voordat U een bocht, een kruising of de top van een heuvel nadert. Vermindert Uw vaart tot een veilige snelheid teneinde het van voren slippen bij een draai, het van achteren slippen in een bocht, het slippen naar een kruispunt of het stuurloos afglijden naar beneden vanaf een heuvel, te voorkomen.

6. **POMPT UW REMMEN WANNEER U GAAT STOPPEN.** Pompt Uw remmen om te voorkomen dat de wielen vast gaan zitten en zodoende over ijs en gladde sneeuw gaan slippen. Pompen is het snelle trappen op het rempedaal gevolgd door het onmiddellijk in zijn geheel laten terugkomen van het pedaal. Dit geeft afwisselende onderbrekingen met maximaal remvermogen en controle op het stuur terwijl de wielen draaien.

Highway Safety Branch

ONTARIO DEPARTMENT OF TRANSPORT

Hon. H. L. Rowntree, Q.C. Minister — *A. G. MacNab, Deputy Minister*

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Grand Rapids, Mich. (East Leonard), T. Hofman te Calgary, Alta.

Bedankt

voor Winnipeg, Man., A. H. Venema te St. Catharines, Ont.

ANNIVERSARY REV. J. VAN HARMELEN

Several times in the past few years we have heard about and participated with congregations that have had the opportunity to share certain happy occasions with their pastors.

Just recently there was such an occasion in Oshawa, Ont.

On Saturday, Nov. 25th, 1961 the Rev. John Van Harmelen commemorated the fact that he had been ordained a minister 25 years ago in the Netherlands. After serving several churches overseas, he came to Canada in 1953 to serve in the church of Brampton, Ont. In 1958 he accepted a call to his present post in Oshawa, where he labours faithfully

The congregation of Hebron Christian Reformed Church rejoices with their minister and Mrs. Van Harmelen also with their silver wedding anniversary. To mark this happy occasion the various groups within the church had planned a fine program, and under the able leadership of the elders Woudsma and DeJong, the congregation and Rev. and Mrs. Van Harmelen enjoyed a wonderful evening.

Highlights of the evening were the community singing, the fine recitation of both organist and play, the individual singing, the young and clear voices of the Sunday School children, and the heartfelt and serious speech by elder Flin, in all simplicity witnessing for their Lord.

On behalf of the congregation Mrs. Pel surprised Rev. and Mrs. Van Harmelen with an automatic movie projector and lawn furniture consisting of an umbrella and chairs. All in all with the best wishes to our pastor, his neighbouring colleagues, the agencies, societies and clubs, are bound to remember the evening as one, in which we should all be thankful to God in giving us the opportunity to hear His Word proclaimed.

After this varied and good program, refreshments were served in the basement by the ladies auxiliary.

Harry Glas.

Root out of Dry Ground

door Dr. R. KOOISTRA

The words of the title of this article may sound familiar to many of our readers. They are, to be sure, a quotation from Isaiah 53, the chapter which deals with the suffering Servant of the Lord. Perhaps we are even more familiar with the quotation from Isaiah 11: "there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a Branch shall grow out of his roots".

Doesn't it seem as if I am going to write a Christmas-meditation? Yes, we know that these promises have been fulfilled. Soon the day will be here when we once again celebrate the birth of the Saviour. Undoubtedly we shall sing again:

O come, Thou Branch of Jesse's stem
Unto thine own, and rescue them!

* * *

Yet, I am not planning to write about Christmas. I am not going to raise the interesting question what the Jews think about the meaning of the text quoted above. But I am going to tell you what a modern Jew presents to us as an illustration and fulfillment of this text. Howard Adelman has written a play with these words as a title. It has been brought to the stage in Hart House on the campus of the University of Toronto. The program even announced: "The play is the author's interpretation of the youth of the Messiah".

In a way it is a very simple play. There are two acts, each one of them is divided into two scenes. All scenes take place in the living room of the Cohen's.

The cast numbers only six persons. There is a minimum of action and the story is a very simple one. The importance of the play is not to be located in any of these facts. My interest was raised when I read in the paper that the play would disclose the spiritual vacuum of a Jewish family. This was the more interesting because of the fact that the disclosure would be performed by a young Jew himself. The play therefore gives us some inside information as to what some Jews think about their own Jewish religion. But let me first tell you the story.

Albert is the hero, he is the younger son of Mr. and Mrs. Cohen. There has been an older brother who, frustrated by an unsuccessful marriage, has committed suicide. The father feels that his hands are tied because he had given permission for this marriage.

On the day the story begins, Albert comes home from the university and tries to tell his mother that he has invited a Gentile girl for dinner. He is not succeeding too well in his attempts. Later on the father comes home, but again Albert fails to tell what he has on his mind. The girl enters, Ruth Hamilton, daughter of a missionary, who works in Burma, — and the parents are confronted with her, a Gentile. Ruth notices that she is not welcome, but Albert is not willing to admit that this is because of her racial background.

Jerry, Albert's friend, tries repeatedly to save the situation. Uncle Sam Goodman tries his best to explain why Albert should break up with Ruth, but his arguments are not convincing at all.

Albert then tries to get away from his Jewish background and religion. But no matter how hard he tries, it does not work. In deep exasperation he exclaims finally: "I hate the Jews". His mother is so deeply shocked by this that she declares: "My son is dead". The father sighs: "O Absolom, my son. Would God I had died for thee!"

When Ruth enters she finds Albert in deep destress. She feels this cannot continue for ever: she offers herself to Albert, but he, thinking of what has happened to his brother, rejects her. Ruth goes home and having a weak heart, she dies. A note is left to Albert, a note, which reads: "I cannot live with nothing and I cannot live with nothing to believe in. Can you?" When Albert has heard these words he responds by confessing: "I guess I have to . . . now . . ."

The play brings a very sad love-story to the scene. Yet, the love-story is not the most important part of it. The real issue is: what does it mean to be a Jew? Is it just a tradition or can it be called a religion? Nobody in the play knows why he or she is a Jew. There is no enthusiasm and no faith. There is only fear to go away from this tradition. You see, the ground is dry and the root out of the dry ground is extremely weak. It tries hard to become free, but it is impossible. Albert dreams every night that he walks on the way of life, but then there is the gate and at the gate a giant whom he has to fight and is not able to do so. Therefore he sits down and he remains sitting at the gate, looking at the way to freedom and life for the rest of his days, but he is not able to overcome his problems. And the giant tells him that everyone has his own gate through which he has to enter and that every gate is guarded by a giant no one can conquer.

In this way the play represents nihilism as it is confessed in the Jewish circle.

The Messiah is extremely poor: he ends up with nothing and has nothing left to believe in.

The question you might be inclined to ask me, might well be: Why do you tell us such a sad story just before we celebrate Christmas?

My answer would be that we cannot be thankful enough that not Albert Cohen, but Jesus Christ is our Messiah. Albert is only a dry root out of dry ground, but in Jesus Christ we have received the true Vine, of Which we may be the branches. Paul made it his life-program: "that I may know Him".

We may be extremely thankful that we depend on the Gospel and not on the hopeless nihilism which is preached so much in our days.

Yet, there is something else; there is an other reason why I tell this.

The play "root out of dry ground" also contains a serious warning. Religion can become a matter of tradition. Or we may defend our religion because of the alleged fact that we are good and better people than others are. Uncle Sam said: "The Jews always have produced a high number of scholars".

What is the Christian going to answer the Jew? Does he possess more?

Let us not forget that the apostate Christian was the first one to sell out this meaningless nihilism to the Jew. If we wish to keep our young people, we, their parents, should live a life of faith for them to see. Yet as soon as this is only "sticking to a safe tradition", they will despise us because of it. On the other hand as soon as they notice that we only *play* such a faith-life, that we pretend to have the "faith of our fathers", that we are doing as-if, they will scold us as hypocrites — and rightly so.

It is significant that in this play there is only one quotation from the New Testament. Ruth says at a certain moment: " . . . if the salt have lost his savour, wherewith shall it be salted?" It is very tragic to hear that Ruth cannot help her loved one, Albert, for she has lost faith herself.

The Lord has said: Ye are the salt of the earth . . .

This dark Christmas season of 1961 presents to us the critical question: "Are we?"

In Isaiah 53 the "Root out of dry ground" asks: "Who hath believed our report? And to whom is the arm of the Lord revealed?"

Still he is "despised of men". Yet, "surely he has borne our griefs, and carried our sorrows . . ."

"Neither is there salvation in any other, for there is none other name under heaven given among men, whereby we must be saved". (Acts 4:12)

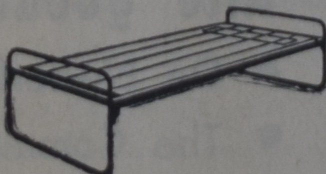
Salvation does not come from philosophy or a social or political system, salvation is the personal surrender to the "root out of the stem of Jesse" (Is. 11:2). He is the new root of redemption, freedom and wisdom.

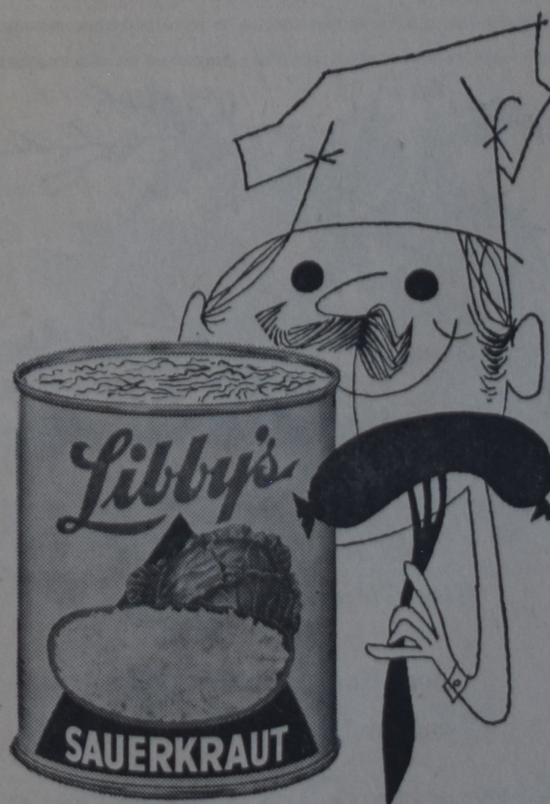
Haven seen and heard once again the confession of the total failure of modern mankind in "root out of dry ground" I would finally like to emphasize the tremendous importance of being — first of all and in every aspect of life — a believer, for this will win others to Christ.

Christ wrote to His Church: "Hold that fast which thou hast". And Howard Adelman told us that otherwise we might end up "living with nothing and having nothing to believe in".

DE PRAIRIE - PASTOR

Kerstontmoeting

— Ladies and gentlemen, will you fasten your seatbelts, please?

Voor de zoveelste keer overstemt het dringende verzoek van de stewardess het monotone geronk van het vliegtuig. En wie kan zoiets weigeren? Ik niet. En dus gord ik mezelf maar weer vast en maak ik me paraat om alle mogelijke schokken en stoten van de landing te doorstaan. Dit keer is het Winnipeg, waar we neerstrijken.

Een lichte trilling — je merkt het haast niet — en we taxiën al over het wijde vliegveld.

Het is koud en het sneeuwt hevig, maar toch gaan de meeste passagiers er even uit, om zich te vertreden en in het restaurant wat te gebruiken.

— Ga je mee voor een kop koffie? vraag ik Rita. Ze huivert in de koude nachtlucht en bibbert nog wat na, als de koffie wordt opgediend.

— Ik zal blij zijn, als we er zijn, zucht ze; — ik wist niet dat het zo'n boemelplane was. Overal stopt dat ding!

Het is waar. Dit is de tweede landing na Toronto en voordat we thuis zijn, moeten we nog wel een keer of drie minstens de riemen aansjorren ter gelegenheid van een landing.

Ik vertel haar, dat ik het wel mooi vind. Tenslotte vlieg je als dominee ook niet elke dag. Hoe meer landingen, hoe meer vliegervaring je krijgt en hoe langer je in het vliegtuig zit. Dit noem ik nog eens waar-voor-je-geld krijgen! Het vliegen vind ik prachtig.

Zo praten we wat oppervlakkig daar in het restaurant op het vliegveld van Winnipeg. We willen niet anders praten nu, Rita en ik, want het gesprek, waar we eindelijk toe gekomen zijn, kan beter gevoerd worden in het schemerduister van het vliegtuig, waar het geronk der motoren het afluisteren onmogelijk maakt, dan in het koudnuchtere neonlicht van het restaurant op een draaikruk en omgeven door passagiers.

Daar klinkt de metalen stem van de omroeper, die de passagiers voor de West meedeelt, dat het tijd is om te vertrekken.

Tien minuten later vliegen we weer. Rita zit naast me en probeert naar buiten te zien. Ze huivert nog, maar is het van de kou?

We hebben elkaar voor het eerst gesproken op het vliegveld bij Toronto. We waren met elkaar de oceaan overgevlogen, maar noch op Schiphol, noch te Montreal was het tot kennismaken gekomen. In Toronto ontdekten we evenwel, dat wij de enige passagiers uit Holland waren, die doorvlogen naar het Westen, en dat was aanleiding genoeg geweest om een praatje te maken.

Ik had haar verteld, dat ik een 17-daags retour naar Holland had genomen, om mijn oude vader nog eens terug te zien. En het was de reis wel waard geweest! We hadden genoten met elkaar als familie in Holland!

Rita had verteld, dat ze "zomaar" eens terug was geweest in Holland, maar ze had er niets aangetroffen. Ze had meer tijd gesleten in Parijs en Londen dan in Holland.

Had ze dan geen ouders en familie? Jawel, haar vader leefde nog en leidde zijn eigen leven, waar je als kind niet in kon komen, en door allerlei ellende vroeger thuis waren de kinderen zo zelfstandig opgegroeid, dat ze van elkaar waren vervreemd en elkaar haast niet meer kenden.

Ze had een paar jaar geleden haar geluk maar eens gezocht in Canada en ze had een goede baan als inkoopster bij Eaton's in onze stad. Ze was blij, dat ze straks weer aan het werk kon gaan. Als eerst die vervelende kersttijd maar achter de rug was....

Toen waren we geland bij Winnipeg. Ze had gehuiverd, toen we uit het vliegtuig stapten, en ik had iets gevoeld van medelijden...

We vliegen weer, en om het gesprek weer op gang te krijgen, vertel ik iets over mijn goede vrouw en mijn vier kinderen, die niet naar bed zullen gaan, voordat ik thuiskom vandaag, en dat zal laat zijn.

Nog steeds heb ik Rita niet gevraagd, of ze bij een kerk hoort. Er is iets in me, dat me waarschuwt, het nog niet te vragen.

Onverwachts begint ze er zelf over. — Dominee, zeg me eens eerlijk, gelooft U nu zelf ook al die dingen, die U de mensen altijd moet voorhouden? Of is het alleen maar Uw vak, om de mensen wat op te beuren en hun een soort Vaderbeeld op te dringen, waar ze niet buiten kunnen, omdat ze eigenlijk altijd kind blijven en bescherming zoeken?

Wat een vraag en wat een tirade uit de mond van een meisje van een jaar of drie-en-twintig, een vrouw van de wereld, die toch nog kind is!

En zo belijd ik dan in de airplane mijn geloof en de diepe basstem van de motoren begeleiden mijn simpel credo.

Het meisje luistert, en reageert dan fel: — Dus U gelooft ook in de Heilige Geest? Mag ik U dan eens wat van de Heilige Geest vertellen, dominee? Iets dat U nog niet wist, dominee?

Haar stem beeft en klinkt schril, wanneer ze me een van de meest trieste verhalen vertelt, die ik ooit gehoord heb. Het verhaal gaat over haar vader en moeder, die wel veel kinderen kregen, maar steeds langs elkaar heen leefden. De moeder was een sloof, die altijd sjouwde en zuchtte en zestig leek toen ze veertig werd. De vader was een idealist en erg veeleisend. Hij zag zijn kinderen bijna nooit, want overdag was hij druk als boekhouder bij een grote firma, en 's avonds had hij zijn kerkelijke activiteiten.

— En toen, dominee, ik zal het nooit vergeten, want ik was nog met mijn huiswerk voor school bezig en nog niet naar bed, kwam hij op een avond thuis, blij en opgetogen. Hij getuigde, dat hij de Heilige Geest ontvangen had en in tongen had gesproken, en dat het nu zo heerlijk van binnen geworden was. Alles was nieuw geworden, zei hij, en zonder ons te groeten ging hij zingende naar bed.

Diezelfde week nog, dominee, deelde hij ons opgewekt mee, dat hij ons ging verlaten, want wie vrouw of kinderen liefheeft boven Mij, zegt Jezus, is Mijns niet waardig. Daar hebt U zeker ook wel een preek over, dominee? En zo ging mijn vrome papa er vandoor. Hij heeft zich nooit weer laten zien. Moeder heeft zich er door heen geslagen zo goed als dat ging. Ze kreeg een kantoorbaan en na kantoor was ze tot middernacht met de huishouding bezig. Er waren zeven kinderen, weet U? Zeven stuks, door pa en ma het leven ingeschopt. Daar kun je zelf niets aan doen. Je wordt geboren, of je wilt of niet.

Toen Moeder vijftig was, was ze afgeleefd. Toen ging ze dood. En ik betwijfel, of ze stierf als een Christin, dominee. Want ze had

DE PRAIRIEPASTOR

(Vervolg.)

nooit veel goeds te zeggen over vader en zijn Heilige Geest. Toen zijn we als kinderen wat gaan zwerven bij allerlei brave ooms en tantes, totdat we onszelf konden redden, en dat konden we al gauw. Dat is het verhaal van mijn leven, dominee. Machtig interessant, nietwaar?

Nu moet ik iets zeggen, maar ik ben geschokt en ik heb niet veel woorden. Ik zeg: — Rita, je vroeg straks, of ik ook in de Heilige Geest geloof .... Ze valt me in de rede: — O, dominee, alstublieft, ga nu niet tegen me preken. Heus, daar kan ik niet tegen. Dan loop ik weg en ga ik daarginds in een hoekje zitten. Ik weet werkelijk alles van de godsdienst af, en ik weet ook, dat U zult zeggen, dat het niet de Heilige Geest was, maar een boze geest, waarvan mijn vader bezeten was ....

Ik antwoord haar, dat ik dit preekverbod wel wat onbillijk vind na alles wat ze me heeft verteld. Haar geschiedenis gaat mijn God aan en daarom ook mezelf. Maar ik kom niet veel verder met Rita. Ze gaat er niet op in. De volgende landing — in de provincie Saskatchewan zijn we nu — is voor haar een welkome afleiding. Arm kind!

Als we weer in de lucht zijn, probeer ik het gesprek een andere koers te geven. Ik vraag haar waar ze woont in onze stad en of ze altijd alleen is. Ze merkt, dat ik een beetje kwaad wordt, wanneer ze antwoordt: — Dat hebben al heel wat mannen me gevraagd. Haastig voegt ze eraan toe: — Maar ik weet wel, dat U betere motieven hebt. Ik krijg haar adres: een apartment in het hartje van de stad. Ze begint weer te vertellen, nu over haar leven in Canada. Neen, ze heeft het niet bepaald eenzaam. Vriendjes genoeg en parties genoeg. Nooit een saai ogenblik. En ze doet wat ze wil, en ze gaat zover als ze wil, en zo probeert ze uit het leven te persen wat er in zit.

Ze kijkt me uitdagend aan, klaar om elke moraalles te pareren. Ik ga er niet op in. Ik zeg alleen: — Dus je voelt je nogal gelukkig?

— O, bijzonder gelukkig, dominee. Ik houd me aardig goed drijvende. Dat zeggen de dichters immers: het leven is een stroom. Dat zal wel zo wezen. Mijn leven is het tenminste wel. We landen dadelijk bij Swift Current. Dat is het leven: een snelle stroom, een stroomversnelling. Ik drijf er voorlopig in en ik houd me drijvende, totdat ik te moe word. En als je moe wordt, word je meegetrokken de diepte in, waar niets meer is. En dan is alles voorbij. Geen slecht vooruitzicht. Ja, ik voel me, geloof ik, gelukkig ....

We praten maar wat door, maar meer dan praten is het niet. Het meisje heeft een muur gebouwd tussen ons. Wat een vermorst leven! Wat een nood van kille eenzaamheid! Daar hebben wij dikwijls in ons beschermde leven onder eigen mensen met hetzelfde geloof en dezelfde strevingen geen weet van. Straks vieren we Kerstfeest met elkaar en we zijn echt blij met de Zaligmaker Die uit de Hemel kwam voor ons; voor óns, voor óns, en verder komen we haast niet ondanks onze plichtmatige evangelisatieakties. Een meisjes als Rita, en heel wat gestrande jongens ook, staan met Kerstfeest in de kou ondanks de knusse warmte in hun apartment. Wat doen we voor ze? In Gods Naam, wat doen we voor ze?! Als ik Rita uitnodig om met Kerstfeest bij ons thuis te zijn — stel, dat ze het zou doen, wat ik nog niet aanneem, want van medelijden moet ze niets hebben — als ik haar uitnodig, zal het voor ons allen wat teleurstellend zijn: een vreemde over de vloer met Kerstfeest. En de kinderen zullen misschien niet zo spontaan zijn. En de vrienden zullen 's avonds liever niet komen. Een meisje als Rita zou een inbreuk zijn op onze zo hooggeroemde en vergoddelijkte gezelligheid.

— Rita, zeg ik, — ik weet, dat je jezelf wel weet te vermaken, en dat je ons gezelschap niet nodig hebt, en dat je met Christenen niet bar veel op hebt en dat het je ziek zou maken, als je wist, dat iemand je met medelijden zou behandelen, maar toch wil ik je uitnodigen voor Kerstfeest bij mij thuis. Ik daag je uit, om eens een Christelijk Kerstfeest mee te maken. Durf je het of niet?

Rita heeft het ineens bijzonder druk met haar seatbelt, want we gaan weer landen. Maar uit een hoekje van haar oog, een bijzonder vochtig hoekje, kijkt ze me aan, en ze antwoordt zacht: — Dat is erg aardig, dominee. Dank U wel. Vindt U goed, dat ik er nog even over nadenk, en dat ik deze week opbel?

Daar zijn we weer op de begane grond. En nog steeds zijn we niet thuis. Samen moeten we lachen om dat boemelvliegtuig, dat alle luchthavens van Oost naar West schijnt aan te doen, en samen reizen we verder, totdat onze wegen zich scheiden in de stad, onze grote stad, die de mensen opslokt, en waarin de mensen lachen en lijden ....

Beste, brave broeders en zusters, Christenen alom!: Vergeet dit jaar de eenzamen niet, en offert een beetje van Uw gezelligheid terwille van het verdwaalde kind-in-de-kou! Vergeet ze niet! Nodigt ze uit! Daagt ze uit! Misschien zijn het verdoolde schapen van Christus' kudde. Misschien zal de verhoogde Zoon het later tot ons zeggen: Komt, beërft het Koninkrijk, want Ik ben hongerig geweest en had zin in een kerstkrans, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik heb dorst geleden en gij hebt mij met koffie en thee gediend; Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest .... En wanneer wij verbaasd het zullen vragen: — Wanneer, Here? Wanneer hebben we U van onze kerstkrans gegeven, en wanneer hebt U koffie en thee bij ons gehad, en wanneer hebben wij U gehuisvest? — misschien — of wellicht — zal de Koning dan antwoorden: — Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan Rita en de andere recruten van het leger der eenzamen gedaan hebt, hebt gij het Mij gedaan ....

E. R. M.

Dit Is Kerstmis, Mijn Kind

Het kon deze nacht gebeurd zijn,
de nederige geboorte van de Heer,
want wat is er sindsdien veranderd?
Hier zijn dezelfde mensen als weleer!
Misschien een beetje cynischer en harder,
nog meer gesteld op kostb're "privacy",
ook nu zou er voor Hem geen plaats zijn,
slechts het gevloekte etiket D.P. . . .
En is dàt niet, wat Jezus is geworden,
toen Hij voor ons Zijn hoog paleis verliet
en willig reisde door vernederingen
naar dit volstrekt vijandige gebied?
Zo diep heeft Hij in liefde zich gebogen,
zo maatloos veel werd ons de Heer:
geleden heeft Hij reeds als kleine jongen,
dat elk droef kind geneze aan Zijn zeer . . .
veracht werd Hij, verlaten en verloochend,
haat en ellende waren hier Zijn part,
Hij werd de eenzaamste van alle mensen,
dat elke eenzame zou schuilen aan Zijn hart . . . .
— — — — — — — — — — — — — — —
Het kon in deze nacht gebeurd zijn,
de nederige geboorte van de Heer,
en ja, wel lijkt er dikwijls niets veranderd,
wel wonen hier de mensen van weleer,
maar nergens in het duister van de eeuwen
was er een mannenhand, die bevend schreef
over het Woord, dat voor óns vlees geworden,
om ons en naast ons, met ons heeft geleefd.
en nimmer, tot het einde van de eeuwen
zal nu de wereld weer dezelfde zijn,
Immanuel . . . *God met ons*, is het heden . . .
— — — — — — — — — — — — — — —
Dit, kind, is Kerstmis . . . feest voor jou en mij!

Tini Van Ameyde

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Kerstfeest

En het geschiedde in diezelfde dagen, dat er een gebod uitging van de keizer Augustus, dat de gehele wereld beschreven zou worden.

En zij gingen allen, een iegelijk naar zijn eigen stad. En Jozef ging ook op uit Nazareth naar Bethlehem met Maria, zijn ondertrouwde vrouw.

Zo begint de Kerstgeschiedenis. In duizenden gezinnen wordt vandaag het Kerstverhaal gelezen, in duizenden kerken wordt erover gepreekt en in niet minder Zondagsscholen wordt dit heilsfeit bezongen. Wij hebben de Kerstgeschiedenis ook al zo dikwijls gehoord. Sommige kennen ze van buiten en toch wordt er iedere keer weer met belangstelling naar geluisterd, al horen we ook bekende dingen; de aloude geschiedenis blijft altijd nieuw. We horen van Jozef en Maria, twee mensen, die niet rijk met aardse goederen waren bedeeld, alleen maar elkaar hadden.

Op zekere dag was Maria in haar huis bezig met allerlei werkzaamheden en dan verschijnt op eens voor haar de engel Gabriël, die haar vertelt, dat ze de moeder zou worden van de Here Jezus. Maria is ontroerd over deze boodschap, maar ze is ook heel blij en als de engel de vragen, die zij hem stelt, beantwoord heeft, dan zegt zij: "Zie de dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar uw woord".

Maria woonde in Nazareth, een stad in Galilea. Bijna 2000 jaar geleden regeerde daar keizer Augustus. 't Was een groot land en hij wilde weten over hoeveel mensen hij heerschappij voerde in verband met belastingen, die hij zou kunnen heffen. Dat ging toen niet zo gemakkelijk, om daar achter te komen. In onze tijd zou dat beter gaan, wij kunnen gebruik maken van alle moderne middelen als telefoon, auto's, vliegtuigen enz. maar Augustus had toch iets bedacht om een volkstelling mogelijk te maken: er ging van hem een gebod uit, dat de hele wereld beschreven zou worden, d.w.z. dat alle mensen op een door hem bepaalde tijd moesten zijn op de plaats, waar zij geboren waren en zij zich daar moesten laten inschrijven. Wat een afstand was dat voor sommigen. De meesten moesten lopen, omdat ze geen geld hadden om een ezel te kopen. Dagen en weken waren ze op reis. 't Was druk op de wegen, want niemand durfde thuis te blijven. En onder al die mensen waren er twee, van wie we iets weten. 't Waren Jozef en Maria. Zij kwamen uit Nazareth en moesten naar Bethlehem. 't Was toch zo'n grote reis en ze werden zo moe. Tenslotte kwam Bethlehem in zicht en dan, als ze daar waren, zou het leed gauw geleden zijn.

't Eerste wat ze doen zouden, was, een herberg opzoeken om daar te rusten, uren achter elkaar, want ze konden niet meer. Maar daar wachtte hen een onaangename verrassing, waarop ze misschien niet gerekend hadden. Alle hotels, zoals we tegenwoordig zouden zeggen, waren vol en ook de huizen van de burgers. Overal kregen ze op hun vraag naar onderdak hetzelfde antwoord: "geen plaats".. Om moedeloos te worden. Maar ze moesten voort, ze konden toch niet op straat overnachten. Al maar verder en ze begonnen de moed al op te geven. Ze konden nog maar bij één herberg aankloppen en als dat niet lukte . . . En ook daar was alles vol. Maar de herbergier, een man met een medelijdend hart, zag de moeilijkheid van de twee uitgeputte reizigers en hij zei: ik kan u alleen maar voorstellen of ge genoegen wilt nemen met mijn stal, daar is volop stro en er staan maar enkele beesten, dan hebt ge tenminste voor de komende nacht onderdak. Aanlokkelijk was het niet, maar Maria en Jozef aanvaardden het aanbod dankbaar; de gedachte, dat ze niet op straat behoefden te blijven en dat ze zouden kunnen uitrusten van hun vermoeide tocht, maakte, dat ze niet zo kieskeurig waren.

En het geschiedde, als zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou en zij baarde haar eerstgeboren zoon. Er wordt wel eens gedacht, dat het Kind geboren werd in de eerste nacht, maar dat is niet zeker, er staat, toen zij daar waren. Eindelijk is Jezus dan op de door God bepaalde tijd geboren.

Door veel profeten was Zijn komst voorspeld en velen hebben verlangd om deze dag te mogen beleven. Jesaja sprak van Hem als van een rijsje, dat door Gods aangezicht zou opschieten en als van een wortel uit een dorre aarde. Hij zou geen gedaante noch heerlijkheid hebben en de mensen zouden Hem niet begeren. Maar toch zou Hij ook een Man zijn, die onze krankheden op zich zou nemen en onze smarten wilde Hij dragen. Volgens Micha zou Hij geboren worden in 'n klein plaatsje, Bethlehem Efratha en toch zou dat kleine plaatsje bekend worden op de gehele wereld. God heeft immers het kleine uitverkoren.

En die grote keizer heeft door zijn beschrijvingsgebod er aan meegewerkt, dat Bethlehem de plaats zou worden, waar de toekomstige Heerser van Israel zou worden geboren.

Een beestenstal in een schuur, zal daarin het Koningskind, de Redder der wereld geboren worden? Wat wordt er een werk van gemaakt als er een prins of prinsesje verwacht wordt. Kanonschoten kondigen de geboorte van het koningskind aan en feesten worden gevierd, dagenlang. Hoe moet dat nu hier? Jozef en Maria, twee mensen, arm naar de wereld: zelfs had Maria geen wieg, maar een krib en een os en een ezel tot enig gezelschap. Er is op aarde weinig te merken van verwachting, van blijdschap, van lofzang, nu de Redder der wereld op aarde komt. De aarde zwijgt, maar God zorgt dat de Hemel luide spreekt en zingt.

Rondom Bethlehem lagen grote grasvelden, waarop schapen weiden, die door herders werden bewaakt.

Die herders waren eenvoudige, gelovige mensen. 's Nachts werd ook de wacht gehouden over de schapen en rondom het vuur, dat in koude nachten gestookt werd, zaten ze, onvoorbereid op wat komen ging.

Plotseling werd hun aandacht getrokken door een groot licht uit de hemel. Ze zagen angstvallig dat licht op zich afkomen en 't nam de gedaante aan van een engel. O, wat waren ze geschrokken. Zoiets zagen ze nog nooit en ze vreesden, toen de heerlijkheid des Heren hen omscheen, maar dan, als de engel begint te spreken: "Ik verkondig U grote blijdschap, die al de volken wezen zal, n.l. dat U heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Here in de stad David's en dit zal U het teken zijn: gij zult het Kindeke vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe", dan is hun angst weg en onzegbare blijdschap vervult hun hart. Wat vertelt die engel daar veel in weinig woorden en hij wijst hun ook de weg, die ze moeten gaan om het Kind te vinden.

En na die ene engel komen er nog meer. Lucas zegt: een menigte des Hemelse heirlegers prijzende God en zingende met zuivere stemmen: "Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde in de mensen van het welbehagen. Dus eerst: ere zij God, van wie alles uitgaat, die ook de Zaligmaker in de kribbe had gelegd. En dan keren de engelen weder naar de Hemel en de herders gaan naar Bethlehem. Wat zullen zij zich daarvan hebben voorgesteld, van wat ze daar zullen zien, na zo'n majesteitelijke afkondiging.

En wat zien ze daar? . . . een armoedig zaakje. Zouden ze ook teleurgesteld zijn geweest en zouden Maria en Jozef dat ook hebben gemerkt? Was dat soms al een aankondiging van het kruis, dat het Kind te wachten stond? Maar de herders lieten zich door de omgeving niet weerhouden om met geestdrift te vertellen van hun ervaringen.

Het eerste Kerstfeest was gevierd, een wonderlijk Kerstfeest, de prediker was een engel, de hoorders herders en de zangers de engelen.

De herders waren de eersten, die de weg vonden naar de kribbe en die later door millioenen zou worden gevolgd, zij waren de eerste evangeliepredikers, eenvoudige mensen met een Goddelijke opdracht.

En nu leven we bijna 2000 jaar later en elk jaar wordt weer Kerstfeest gevierd en ieder doet dat op zijn eigen manier.

Hoe vieren wij Kerstfeest? Staat Jezus inderdaad in het middelpunt, Hij en Hij alleen? Geen kerstboom met allerlei versieringen en dure cadeaux.

Geen feesten waar veel wordt gegeten en nog meer gedronken.

De wereld viert Kerstfeest zonder Christus met dansvloer en cabaret en als we hen zouden vragen: wat betekent Kerstfeest, dan zal er een ontstellend groot aantal zijn, dat het niet weet. En wie geen Kerstfeest viert, kan ook geen Paas- en Pinksterfeest vieren.

Hoe vieren wij Kerstfeest?

We denken aan onze militairen, die in de kazerne moeten blijven gedurende de feestdagen of op wacht staan op een afgelegen uithoek en angstvallig moeten letten op ieder verdacht geluid, want er is oorlogsdreiging en ze weten niet wat er het volgende ogenblik kan gebeuren.

Denken zij aan die Stille nacht, heilige nacht, toen dat grote wonder is geschied, gesteld tenminste, dat ze er ooit van hebben gehoord?

En hoe zal het zijn in de ziekenhuizen. Sommige patienten liggen er al jaren: "hopeloos" zegt de dokter. Vinden zij troost in de wetenschap, dat vandaag het geboortefeest wordt gevierd van de Grote Geneesheer? Kennen zij hem? Als dat zo is, dan is hun geval niet zo hopeloos! Of weten ze alleen maar te vertellen van het Kerstmannetje, dat zoveel goed doet?

Blijmoediger worden we gestemd wanneer we een Zondagsschool gaan bezoeken. Een schaar blijde kinderen met vrolijke gezichten. Ze luisteren met open mond, als de onderwijzer hun op boeiende wijze vertelt van het Kind in de kribbe, dat zijn mooie hemel verliet om naar de zondige aarde te komen en daar te lijden voor ons, opdat wij in de hemel zouden kunnen komen.

Straks zullen ze teksten opzeggen uit het Oude Testament of een gedeelte van de Kerstgeschiedenis en ze zullen zingen van de geboren Koning in Bethlehems stal.

En later als ze in het volle leven staan dan zullen ze met blijdschap terugdenken aan zo'n Kerstfeestviering.

In een kleine, onverwarmde, slecht verlichte kamer zit een oude man; hij zit te lezen, het gaat heel langzaam, hij wijst met de vinger bij en hij leest hardop, en het gaat niet vlot, vermoedelijk heeft hij het pas op latere leeftijd geleerd.

We kijken, wat hij leest. Het is Lukas 2, de Kerstgeschiedenis. Sommige woorden moet hij spellen, maar hij heeft geen haast, ieder woord heeft betekenis voor hem.

Straks staat hij op, de kachel is uit en er was ook niets meer te eten, maar hij merkt het gemis niet, hij denkt alleen maar aan zijn bezit, dat niemand hem af kan nemen; hij heeft de Heiland gevonden en hij voelt zich rijk.

Hoe viert gij Kerstfeest?

Truro, N.S. — C. R. Lam.

Spelregels Geestelijk Leven

1. Ik weet dat mijn leven nodig heeft vaste tijden van rust, van zwijgen, van concentratie. En ik wil er trouw in zijn een zodanige orde in mijn leven aan te brengen, dat deze tijden er in vóór komen.
2. Ik wil mij er door *niets* van laten weerhouden, dagelijks, volgens een vast plan in de heilige schrift te lezen.
3. Ik wil alle dagen God loven en Hem danken, Hem bidden om kennis van Zijn Waarheid en van Zijn Wil, en mij in het gebed laten brengen tot innerlijke orde en rust, tot reinheid en geestelijke kracht.
4. Ik wil ook de mensen, met wie ik verbonden ben, *die* van mijn kerk en van mijn volk, in het gebed voor God gedenken.
5. Ik wil, wáár en zoals het mij mogelijk is, deelnemen aan het leven van de christelijke gemeente, aan haar eredienst en aan de viering van het Heilig Avondmaal en ik houd mij bereid voor de dienst, tot welke ik word geroepen.
6. Ik zal er alles op zetten, mijn gehele leven, thuis en op mijn werk en ook alles wat ik doe en zeg, te plaatsen onder de verantwoordelijkheid voor God, wanorde en onrecht te vermijden en iedereen die m'n hulp nodig heeft, om Christus' wil te dienen.
7. Ik ben bereid, de raad van een zielszorger te aanvaarden en weet dat de leden van het lichaam van Christus als broeders tucht op zich laten uitoefenen en op elkander uit oefenen.

Beslist de moeite waard om van buiten te leren en ze biddend door de Heilige Geest in ons leven te verwezenlijken. De geboden die Christus geeft, zijn niet zwaar.

Ds. G. vanden Berg, Gereformeerd predikant, gaf onlangs in de Groninger Kerkbode deze "orde" regels van de Michaël Bruderschaft, een lekenorde in de Lutherse kerk. De dominé adviseerde zijn gemeente deze regels boven hun wastafels te plakken.

ZO WORDT HET LEVEN GOED!

Gij zult niet stelen . . .
(het 8ste van de 10 geboden)

"Dat je niet gappen mag . . ." omschreef eens een jongetje het achtste gebod. En hij haalde daarbij zijn schouders op, alsof hij wilde zeggen: "Moet je dáárvoor nu een apart gebod leren? Dat weet toch iedereen?"

Goed, wat wij NIET mogen doen, namelijk stelen, dát weet iedereen wel. Maar bent u er mee klaar wanneer niemand "niet dát aan ons tekort komt, mijnheer!"? Ik ken twee oude juffrouwen, die echt nooit ook maar één cent onrechtmatig van anderen achtergehouden hebben. Ze waren angstig "eerlijk" en daar stonden ze in de gehele dorpsgemeenschap voor bekend. Maar tegelijk wist ieder, dat zij nooit, maar dan ook nooit aan iemand iets "zo maar" gegeven hadden. Ze waren "erg" zoals men dat in die streek noemde.

Dacht u, dat deze dames de betekenis van het achtste gebod begrepen hadden? Geen sprake van . . .

GIJ ZULT NIET STELEN, maar — juist omgekeerd — GIJ ZULT GEVERS ZIJN.

Kijk, dáár gaat het om. God wil, dat wij mensen iets van Zijn beeld zullen dragen. En God is de grote Gever. In spareloze overvloed geeft Hij in de natuur. Wat een bloemen, wat een bomen, wat een dieren die nooit door mensenogen worden gezien en die geen enkele economische en "nuttige" functie hebben! God geeft — iedere lente — iedere zomer — altijd door, véél meer dan wij nodig achten.

En zoals God royaal is in de natuur, zo is Hij dat ook in genade. Hij vergeeft mild en overvloedig. Hij heeft Zijn Zoon gegeven voor zondaren. U weet wel: "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft . . ." Joh. 3:16.

Dat tweede geven van God is nog heerlijker dan het eerste.

En nu wil Hij, dat wij, als Zijn kinderen, op Vader lijken. De bijbel noemt dat: het beeld Gods dragen. Niemand is klaar met het achtste gebod als hij er niet van doordrongen is, dat het leven alleen maar goed wordt, wanneer wij van STELERS worden tot GEVERS.

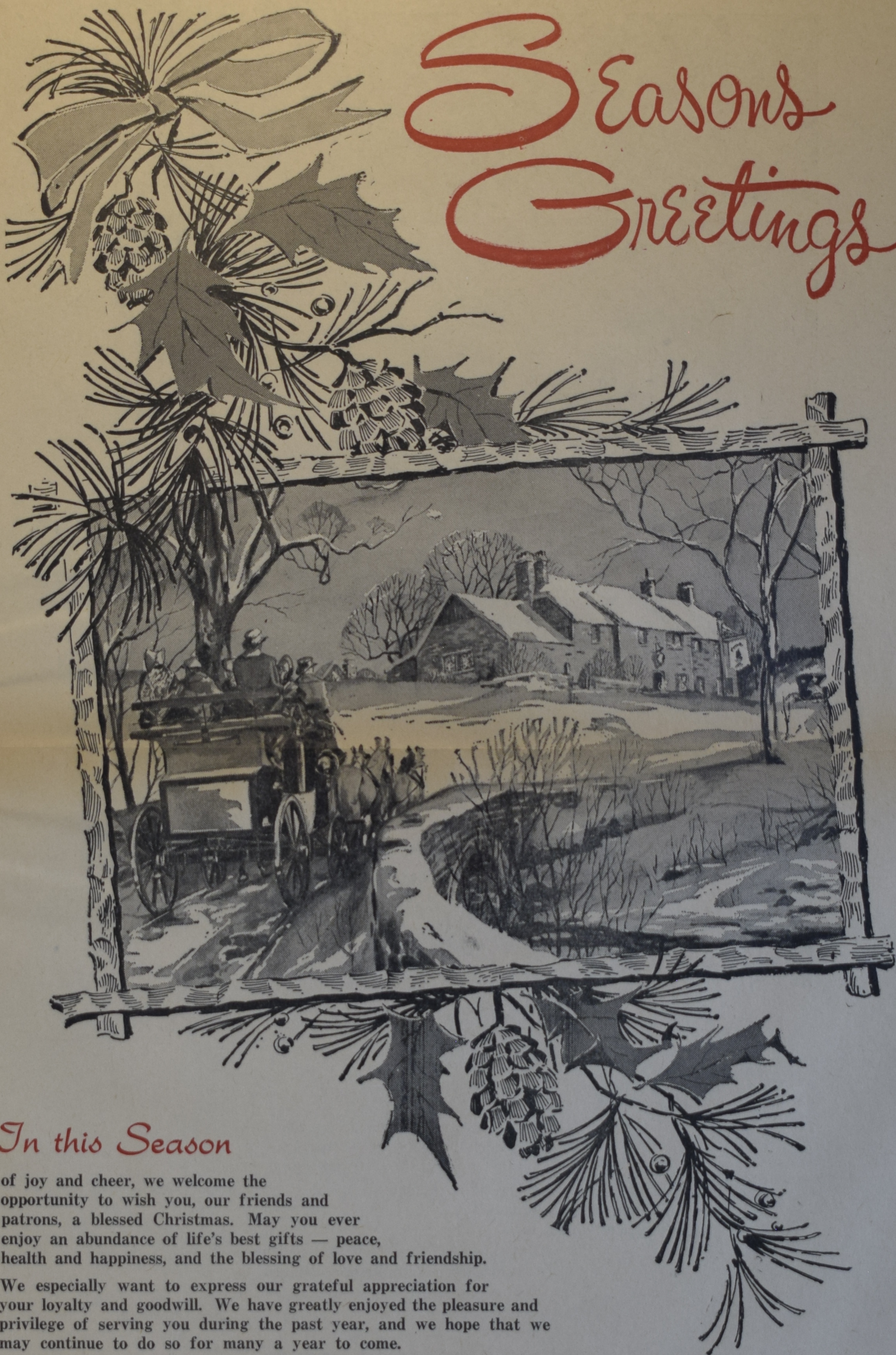
Moet dat altijd *geld* zijn? Welneen! Geld is in zekeren zin het goedkoopste. Aandacht voor de ander, meeleven met de ander, helpen van de ander . . . dat kost in de regel véél meer dan een beetje geld. Echte gévers worden wij, wanneer wij "betalen met onze persoon", zoals een uitdrukking luidt.

Het jongetje heeft met zijn omschrijving van het achtste gebod dus niet in de roos geschoten. Kun je hem niet kwalijk nemen. Daar is hij een kind voor. Een kind kán nog niet echt "geven". Maar u bent geen kind meer. U weet wat zelfverloochening is. Toe, denk er eens over na:

Ben ik een GEVER met mijn geld, mijn tijd, mijn aandacht?

(Overgenomen uit "De Elizabethbode")

Seasons Greetings

In this Season

of joy and cheer, we welcome the opportunity to wish you, our friends and patrons, a blessed Christmas. May you ever enjoy an abundance of life's best gifts — peace, health and happiness, and the blessing of love and friendship.

We especially want to express our grateful appreciation for your loyalty and goodwill. We have greatly enjoyed the pleasure and privilege of serving you during the past year, and we hope that we may continue to do so for many a year to come.

TOP'S IMPORTING LTD.

Box 190 - Grimsby, Ontario